

Closing Time

The heavens opened, fat droplets spilling from pregnant clouds,
The heat of the day suffocated by the moist air.
All around the dessiccated earth sighed as it took a deep drink;
Plants suddenly enlivened by rain release their verdant scent.
We made our way through the cluttered streets,
Wind-screen wipers sweeping up their load,
Voices and shouting permeate the black night,
Workers return for hard earned sustenance
Whilst shop-keepers parade their wares in a last ditch effort.
Multi coloured saris cling like sodden rainbows,
Shop and house-lights flicker, as though communicating in code.
We hurry to our destination, scramble out into the downpour,
A hurried pilgrimage to make.

We clamber up the slippery steps, met by a silent elder,
No need for introductions, time is of the essence:
The eyes say everything that is left unspoken.
We scurry onwards, watched by the ceilings above,
So high they practically touch Him, lovingly sculpted by hand.
Intricate carvings, so old and wise, that have witnessed so many before us,
So many making this same hurried visit.

We followed him silently, feet padding on wet slabs,
Winding through side passages, a blur of stone and cloth,
And then we were there, face to face with Him,
His giant presence behind three huge doors,
The bright gold of his body glittering in the light of oil lamps,
His serene head, graceful arm and powerful torso.
The heady scent of incense envelopes our lungs,
Rushing through our nostrils as silent prayers were made,
A crescendo of chants and chimes ringing in our ears.
And then the doors are closed and silence pierces the air.
Our hearts and minds swollen, we return into the sultry night.

Pramila Krishnamurthy

Contents

കവിത

മാവേലി നാട്ടുകാരു്	- ഡോ: ദിവാകരൻ നായർ	16
ഒരു ചോദ്യം	- യാരുസ്ലാവു് സിഫെർട്ടു്	33
	വിവർത്തനം: പി. എം. അലി	

അനുസ്മരണം

പി.കെ.വാസുദേവൻ നായർ -		
ഇനി ഒരു ഓർമ്മ മാത്രം	- ശാന്ത കൃഷ്ണമൂർത്തി	13
പുറംപുറം - മൂർത്തി	- ഇന്ദിര മേനോൻ	26

ഫീച്ചർ

'വിദ്യാധനം സർവ്വ ധനാൽ പ്രധാനം'		
കേരളത്തിൽ ഇന്ന്	- ഡോ: കെ. രാജഗോപാൽ	30
യാരുസ്ലാവു് സിഫെർട്ടു്	- പി. എം. അലി	33
മലയാളത്തിന്റെ തിളനില	- ഡോ: എഴുമറ്റൂർ രാജ രാജ വർമ്മ	17

കഥ

എന്തർ പെട്ടി അപ്പനെ ഇതു്	- ജെ. ലളിതാംബിക	6
ശീലക്കുട	- അനന്തൻ	39

KALA

Review of the Year	- Murali Nair	41
News and Views	- Geetha Menon	32

Short Story

A Walk in the Garden	- Meera Raghavan	14
----------------------	------------------	----

Poetry

Music	- Hema Nair	29
Closing Time	- Pramila Krishnamurthy	44

Profile

Professor Madhusoodanan Nair	- Geetha Menon	5
------------------------------	----------------	---

Discussion

Views from our youth -		
'From the Mouths of Babes'	- Sangeetha Venugopal	8
No Place Like Home?	- Mr. G.Pradeep Kumar	20
	Mr. T.P. Sreenivasan	
	Dr. Ravi Varma	
	Dr(s).Kalpana & V.C. Parthasarathy	

Story Time

Tales from the Rāmāyana	- Gauri Menon	35
-------------------------	---------------	----

Cover page: Thrissur Pooram - Sangeetha Venugopal

Photocopied & Finished by Oxuniprint, Oxford University Press, Oxford

Amidst all the strife in the Gulf countries, poverty in Africa and other third world countries, destruction by natural elements like the Tsunami and hurricanes and acts of terrorism that claim several hundreds of lives everyday, a ray of hope still shines through as people raise their voice in unison to overcome both natural and man-made disasters. The Live 8 concerts in July this year pushing to eradicate world poverty, especially in Africa, the World Social Forum that met in Brazil calling on world governments to adopt a fair trade policy that benefits poor countries and farmers and humanitarian assistance of more than \$4.2 billion in the wake of the Asian Tsunami are concrete examples that the world at large still cares and is both generous and compassionate. In our own backyard, the London bombings in July opened our eyes to the reality that home-grown terrorists were responsible for the havoc. It has proven to be a testing period for the UK, especially as it has always held pride of place for its tolerance to people of other faiths and cultural backgrounds.

The offering of aid and debt relief alone cannot address issues of poverty and the outcomes of natural disasters. Neither is this enough to pull affected countries out off the quagmire of under-development, overpopulation and oppression. Monetary relief has to be complemented by education and training programmes, and advancing technical know-how to enable countries to stand on their own feet to develop their economies. India has proved to be a shining example to this process. Not long ago India's development policies did little to lift it from abject poverty and sustain its needs. The move to educate the masses, open up markets for trade and use of its human resources has provided India with the confidence to make immense strides in trade and commerce. It is on course to becoming a global investment giant and a key player in world economy. India is definitely shining!

To a lot of our ilk, who left our homeland many years ago and has learnt to adapt and integrate to life in a foreign land, the desire to return to the homeland and settle has now become more feasible and attractive; especially with the progress and changes that India is currently undergoing. However, it is still a difficult decision to make and plagued with numerous doubts and questions. This issue of the PalmLeaf has tried to delve into the experiences of a few who have attempted to make the move back to the homeland.

Perhaps the following words of a poet does sum it all up:

*That is my home of love: if I have ranged,
Like him that travels I return again,
Just to the time, not with the time exchanged*

Editor

Editor
Geetha Menon

Associate Editors
Shantha Krishnamurthy
Lekshmi Krishnan

Page Design and Layout
Geetha Menon

Illustrations
Dr. Sethumadhavan
Geetha Menon

Publisher
Kerala Arts and Literary Association
"Linden Lea"
Camberley, Surrey
England, GU15 1EA
Telephone: 01276 683480

Editorial Office
124, Rutten Lane
Yarnton, Kidlington
Oxon OX5 1LS
Telephone: 01865 374431
Email: geetha_m@hotmail.com

@ The Palm Leaf 2005
ISSN 1468-7801

President
Dr P.K.S. Nair

Vice-President
Dr V. K. Nanu

Secretary
Mr Venu Prabhakaran

Joint Secretary
Preethi Gopinath

Treasurer
Mr MohanaKumar

Convener
Mr S.C. Janardhan

Webmaster
Mr Vijay Krishnan

KALA News
Shantha Krishnamurthy

Youth Forum Co-ordinators
Mr Prashanth Nair
Miss Sangeetha Venugopal

Letters to the Editor

.....Just a quick note to let you know we are enjoying reading the magazine. The mix of interesting and entertaining articles is just right. A lot of hard work went into it.

Thank you for the end product.

Ramani Gopinath

..... I was wanting to congratulate you regarding the high standard of the magazine. I really envy all your talents in the art field and very much appreciate your work.....

Chandrika Ramu

....The magazine has come out really good. I haven't read all of it. But the ones I read were all excellent. The editor's column and the drawings are very good. I read 'Youth view' to Sarayu and Nila. Nila has been asking me to read 'Youth views' to her again and again like a story book. Sarayu is very impressed by the drawings.....

Deepa Pillai

Prof. Madhusoodanan Nair

KALA's chief guest at the annual meeting in 2005 is none other than the well-known poet, Prof. Madhusoodanan Nair, whose works embrace lives and situations from the past and present that are deeply rooted in the culture of India, its colour and indigenusness.

All that I have heard about Prof Madhusoodanan Nair was gathered from the people around me - those who had met him on an earlier occasion when he visited the UK. On that occasion, in 1998, Prof. V Madhusoodanan Nair was the chief guest at KALA's annual meeting. KALA was still a very young organization; feeling its way through the vast literary and artistic pastures on offer in the homeland for nourishing the needs of a community that was growing outside those pastures. From that initial meeting has grown a bond of sorts between KALA and Prof. Madhusoodanan Nair, manifesting itself through his writings for the Palmleaf, personal recordings of well-known Malayalam poetry for dance dramas presented by KALA and his continued patronage of KALA and its role of encouraging literary and artistic talents among its members with focus on the great heritage that is ours to delve into.

Now, several years on, KALA has the privilege of welcoming Prof Madhusoodanan Nair once more as the chief guest at the annual meeting in October 2005. Having been one of the few people who had missed seeing him in action in 1998, I am thrilled at the prospect of having a second chance to hear him speak.

In an attempt to glean some information on Prof. Nair for the Palm Leaf for the occasion, I had the opportunity of having a short telephone conversation with him. My nervousness at embarking on a conversation with a personality of his stature whom I had not met before was soon set to rest. The warm and comforting voice of the Professor at the other end reassured me and strengthened my image of a gentle, retired College professor who lived by poetry, enjoyed it and disbursed it in biteable chunks to all who wished to enjoy it. His is also the voice with its unique diction in Malayalam that has captured millions of listeners by renditions of popular Malayalam poetry through audio cassettes, thus setting off a wave of audio poetry culture in Malayalam.

Prof Nair's early years began in Aruviyodu in Neyyantikara on the banks of the river Neyyar. From a very young age he was exposed to the traditions of ritualistic songs through his father, Shri K. Velayudhan Pillai, who recited *Thottam Pattu*. After securing a Masters degree, he had a brief stint at journalism working, among others, for the *Veekshanam Daily* and *Kerala Desam/Kumkumam* group of journals. Soon after, he joined St Xavier's College, Thiruvanthapuram and the next 27 years was devoted to teaching. Along the way he found time to master other languages including Sanskrit and Tamil, sit on several committees and publish his poetry during the 1980s. His first collection of poems 'Naranathu Bhranthan' was published in 1992 and has gone on to sell several thousand copies over the years. His literary skills have made him the recipient of the Kerala Sahithya Academy Award, Kunju Pillai Award, K. Balakrishna Award and Asan Award for Poetry.

Amidst all this activity he has also found time to sit on the State Curriculum Steering Committee for the Government of Kerala, and was the Malayalam Editorial Advisory board member for the Central Sahithya Academy and served as the Executive member both in the Kerala Sahithya Academy and for Human Resources Development in the Navodaya Vidyalaya Samiti.

After almost three decades of poetry-filled teaching service, Prof Nair retired from active teaching about a year ago. This, however, will not stop him from extending a helping hand to his 'beloved' students whenever possible. Meanwhile, he has more time to focus on new poetical compositions, complete projects to record classic, age-old poetry from yester-years and catch up on some travelling.

KALA wishes him well in his endeavours and welcomes him with folded hands. ■

എന്തർ പെട്ടി അപ്പനെ ഇതു്

ജെ. ലളിതാംബിക

ഉദ്ദേശം മുപ്പത്തഞ്ച് വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപാണു്. തിരുവോണം കഴിഞ്ഞ് ഒരാഴ്ചയ്ക്കു ശേഷമായിരുന്നു പണ്ട് ഞങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ ജോലിക്കു് നിന്നിരുന്ന കല്യാണിഅമ്മ ഓണപ്പടി വാങ്ങാനെത്തിയതു്. ഊണിനോടൊപ്പം ചുട്ട് പായസവും കുടി കൊടുത്തപ്പോൾ അവർ ചോദിച്ചു, “ഇന്നെന്ത് വിശേഷം? കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ ആരുടെയെങ്കിലും പിറന്നാളാണോ?”

ഞാൻ പറഞ്ഞു, “അല്ല. ഇതു ഓണത്തിന്റെ ബാക്കി.”

അവർ അത്ഭുതപ്പെട്ടു, “ഇതിനിടയ്ക്കു് പായസമൊണ്ടാക്കിയതു് എപ്പഴ്?”

ഞാൻ പറഞ്ഞു, “ഇതു് ഇന്നുണ്ടാക്കിയ പായസമല്ല. തിരുവോണത്തിന്റെ പായസമാണു്. കല്യാണിഅമ്മ വരുമ്പോൾ തരാൻ വേണ്ടി കുറച്ചെടുത്തു് അന്നു തന്നെ ഐസ് പെട്ടിയിൽ വച്ചിരുന്നു. ഇപ്പോൾ ചൂടാക്കി എടുത്തതാണു്.”

അവർക്കു് എന്നിട്ടും സംശയം - “ഒരാഴ്ചയ്ക്കു് മുൻപുള്ള പായസമോ? ഒട്ടും ചീത്തയായിട്ടില്ലല്ലോ. ഇപ്പം അടുപ്പിന്നു് എടുത്തതു പോലല്ലേ ഇരിക്കണതു്. എന്തർ പെട്ടി അപ്പനെ ഇതു്? എനിക്കൊന്നു് കാണണമല്ലോ.”

ഊണ് കഴിഞ്ഞ് ഫ്രിഡ്ജിന്റെ അടുത്തെത്തി ‘കേശാദിപാദം’ വീക്ഷിച്ച് ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടിട്ടാണു് കല്യാണിഅമ്മ അന്നു് മടങ്ങിയതു്. ഈ അത്ഭുതപെട്ടിയെക്കുറിച്ച് അവർ അന്നു് നാലഞ്ച് പേരോടെങ്കിലും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടാകണം.

വീണ്ടും ഒരു പത്തു് വർഷം കഴിഞ്ഞ് ഒരു പരിശീലനത്തിനായി ഞാൻ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ താമസിക്കുന്ന കാലത്താണു് മൈക്രോവേവ് അവൻ എന്ന മാജിക് ബോക്സ് ആദ്യമായി കാണുന്നതു്. എന്റെ കുട്ടുകാരി സുശീലയുടെ വീട്ടിൽ പോയപ്പോൾ കാപ്പി ഉണ്ടാക്കുന്ന സമയത്തു് ഞാനും അടുക്കളയിൽ ചെന്നു. സുശീലയ്ക്കും, ഭർത്താവിനും എനിക്കും മൂന്നു് കപ്പുകളിൽ വെള്ളവും, പാലും, കാപ്പിപ്പൊടിയും പഞ്ചസാരയും ചേർത്തു് ഈ പെട്ടിക്കകത്തു് വച്ചു. രണ്ട് മിനിറ്റിനകം കാപ്പി തയ്യാർ. ഏതപ്പഴവും, ഉരുളക്കിഴങ്ങുമൊക്കെ മൂന്നു് നാലു് മിനിറ്റിൽ പുഴുങ്ങി എടുക്കുന്നതും എന്നെ രസിപ്പിച്ചു. കല്യാണിഅമ്മയെ പോലെ ഞാനും ആ ജാലവിദ്യക്കാരന്റെ പെട്ടിയെ അത്ഭുതത്തോടെ നോക്കി നിന്നു. മറ്റൊന്നും വാങ്ങിച്ചില്ലെങ്കിലും നാട്ടിലേയ്ക്കു് മടങ്ങുമ്പോൾ ഒരു മൈക്രോവേവ് അവൻ കൊണ്ടുപോകണമെന്നു് കരുതി. ഒന്നു് വാങ്ങിക്കൊണ്ടുപോകുകയും ചെയ്തു.

സ്വയം പാചകത്തിനൊന്നും സമയം കിട്ടാതിരുന്നതുകൊണ്ട് മൈക്രോവേവ് അവൻ ഒരു അലങ്കാരവസ്തുവായി ഗമയിലിരുന്നു. പത്തു് വർഷങ്ങൾക്കിടയ്ക്കു് പത്തു് പ്രാവശ്യം പോലും ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടാകുകയില്ല. ഒരു ദിവസം എന്തോ ചൂടാക്കാനായി ഞാൻ സ്വിച്ച് ഓൺ ചെയ്തതും ‘ഇഷ്ട്.....’ എന്ന ശബ്ദത്തോടെ മൈക്രോവേവ് അവൻ ഹൃദയസ്തംഭനത്തോടെ നിശ്ചലമായി. നമ്മുടെ നാട്ടിലെ വിദ്യാർത്ഥിയുടെ വോൾട്ടേജിലെ പെട്ടെന്നുള്ള ഏറ്റക്കുറച്ചിൽ കൊണ്ട് സംഭവിച്ച അപകടമായിരുന്നു. അതു് നന്നാക്കി കിട്ടാൻ ഞാൻ പല വിദഗ്ധരേയും സമീപിച്ചു. ഏതോ ഒരു യന്ത്രഭാഗത്തിന്റെ പേരെഴുതി തന്നിട്ടു് ജപ്പാനിൽ നിന്നും വരുത്തി കൊടുത്താൽ നന്നാക്കി തരാമെന്നു് ഒരു വിദഗ്ദ്ധൻ പറഞ്ഞു. ജപ്പാനിൽ ഈ മോഡൽ കടലിൽ എറിഞ്ഞിട്ട് വർഷങ്ങളായി കാണും എന്നു് പറഞ്ഞ് ഞാൻ ആ അധ്യായം അവസാനിപ്പിച്ചു.

ഞാൻ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ താമസിക്കുമ്പോൾതന്നെ ലണ്ടനിലെ എന്റെ കുട്ടുകാരി വസന്ത പറഞ്ഞ സംഭവകഥ എന്നെ വളരെ രസിപ്പിച്ചിരുന്നു. വസന്തയുടെ ഒരു കസിൻ ബാബു ഔദ്യോഗികാവശ്യമായി ലണ്ടനിലെത്തി. ഹോട്ടലിലായിരുന്നു താമസം. ഒരു ദിവസം വസന്ത ബാബുവിനെ ഊണു് കഴിക്കാൻ ക്ഷണിച്ചു. ഹോട്ടൽ ഭക്ഷണം കൊണ്ട് മടുത്തിരുന്ന അദ്ദേഹം വളരെ രുചിയോടെ സാമ്പാറും, അവിയലും കേരള രീതിയിലുള്ള മീൻകറിയും ഒക്കെ ആസ്വദിച്ചു. ഹോട്ടലിലേയ്ക്കു് മടങ്ങുമ്പോൾ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു, “ഒരാഴ്ച യൂറോപ്യൻ ടൂർ കഴിഞ്ഞ് ഞാൻ മടങ്ങി വരും. അപ്പോഴും എനിക്കു് ഇതു പോലെ ഒരു നാടൻ ശാപ്പാട് തരണം.”

വസന്ത പറഞ്ഞു, “പിന്നെന്താ. സന്തോഷമേളളൂ.”

പറഞ്ഞിരുന്നതുപോലെ പത്തു് ദിവസം കഴിഞ്ഞ് നാട്ടിലേയ്ക്കുള്ള മടക്കയാത്രയ്ക്കു മുൻപ് ബാബു വസന്തയുടെ വീട്ടിലെത്തി, ഊണു് ആസ്വദിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു, “വിഭവങ്ങളെല്ലാം ഉഗ്രൻ. സാമ്പാർ അന്നത്തേതു് പോലെ ഗംഭീരൻ. രുചിയിൽ ഒരു വ്യത്യാസവുമില്ല.”

സാക്ഷാൽ ഹരിശ്ചന്ദ്രന്റെ അനിയത്തി ആയി വസന്ത പറഞ്ഞു, “അന്നത്തേയ്ക്ക് പോലെ എന്നല്ല. അന്നത്തേ സാമ്പാർ തന്നെയാണു്.”

രുചിയോടെ ആഹാരം കഴിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ബാബുവിന്റെ മുഖഭാവം പെട്ടെന്നു് മാറിയതു് കണ്ടപ്പോൾ തന്റെ നാക്കിൽനിന്നു് വീണ വാക്കുകൾ തിരിച്ചെടുക്കാനാകാത്ത വിഷമത്തിലായിരുന്നു വസന്ത.

പലപ്പോഴും മറ്റുള്ളവരുടെ അനുഭവത്തിൽ നിന്ന് നാം പാഠം പഠിക്കാറില്ല. അല്ലെങ്കിൽ വേണ്ട സമയത്തു് പഠിച്ച പാഠം മറന്നുപോകും. ഞാൻ കൊലാലമ്പൂരിൽ ജോലി നോക്കുന്ന കാലം. മൈക്രോവേവ് അവൻ എന്റെ വലംകൈ സഹായി. പത്തു് ദിവസത്തെ ഒരു വിദേശയാത്ര കഴിഞ്ഞ് ഞാൻ കൊലാലമ്പൂരിൽ മടങ്ങി എത്തിയ ദിവസം തന്നെ നാട്ടിൽ നിന്ന് ഒരു സുഹൃദ് ദമ്പതികൾ കൊലാലമ്പൂരിൽ സന്ദർശനത്തിനെത്തി. എന്നോടൊപ്പമായിരുന്നു താമസം. ക്ഷമാപണസ്വരത്തിൽ അവർ പറഞ്ഞു, “ദൂരയാത്ര കഴിഞ്ഞ് എത്തിയ ദിവസം തന്നെ ഞങ്ങളും വന്നതു് വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടായിരിക്കാം. ഇന്നിനി ഭക്ഷണമൊന്നും ഉണ്ടാക്കണ്ട. പുറത്തു് പോയി കഴിക്കാം.”

ഞാൻ പറഞ്ഞു, “പ്രശ്നമൊന്നുമില്ല. ആദ്യത്തെ ദിവസം തന്നെ നിങ്ങളെ ഹോട്ടലിൽ കൊണ്ടുപോകാൻ എനിക്കിഷ്ടമില്ല.”

അരമണിക്കൂറിനുള്ളിൽ മേശപ്പുറത്തു് മീൻ കറിയും, ചിക്കൻ പൊരിച്ചതും, സാമ്പാറും, അവിയലും മറ്റും കണ്ടപ്പോൾ അവർ അത്ഭുതപ്പെട്ടു. വികട സരസ്വതി എന്റെ നാക്കിലൂടെ പുറത്തു് വന്നു. “നിങ്ങൾ ഇന്ന് വരുമെന്നു് എനിക്കറിയാമായിരുന്നല്ലോ. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ തായ്ലൻഡിൽ പോകുന്നതിനു് മുൻപ് തന്നെ എല്ലാം ഉണ്ടാക്കി ഫ്രീസറിൽ വച്ചിരുന്നു.”

പത്തു് ദിവസം മുൻപുണ്ടാക്കിയ ചോറും കറികളുമാണു് വിളമ്പിയിരിക്കുന്നതു് എന്നു് മനസ്സിലായപ്പോൾ അവരുടെ മുഖത്തുണ്ടായ ഭാവമാറ്റം കണ്ടു് ഞാൻ സ്വയം ശപിച്ചു - എന്റെ നാക്കിന്റെ നീളമോർത്തു്!

“സുഹൃത്തുക്കളേ, നിങ്ങളുടെ മുൻപിൽ പ്രിയപ്പെട്ട ഭാര്യ സേനഹപൂർവ്വം നിരത്തുന്ന ചുടുചുടു കറികളും, പലഹാരങ്ങളും മറ്റും എത്ര ദിവസങ്ങൾ പഴക്കമേറിയതാണു് എന്നറിയാവുന്നതു് നിങ്ങളുടെ ഭാര്യയ്ക്കും ദൈവത്തിനും മാത്രം!”

പക്ഷേ ആ സംഭവം കഴിഞ്ഞ് ഞാൻ കുടുതൽ ശ്രദ്ധിക്കാൻ തുടങ്ങി. നാട്ടിൽ നിന്നെത്തിയ ഒരു വി. ഐ. പി. ക്ക് ഒരു ദിവസം രാവിലെ ഏഴ് മണിക്കു് ചുട് ഇടിയിപ്പവും, മട്ടൺ സ്റ്റുവും, ഏത്തപ്പഴം പുഴുങ്ങിയതും കൊടുത്തപ്പോൾ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു, “എട്ട് മണിക്കു് ആഫീസിൽ എത്തേണ്ടതല്ലേ. രാവിലെ ഇതൊന്നും ഉണ്ടാക്കേണ്ടിയിരുന്നില്ല. റൊട്ടിയോ, കോൺഫേ്ളക്സോ മറ്റോ മതിയായിരുന്നു. വെളുപ്പിനെണീറ്റ് ജോലി ചെയ്യേണ്ടിവന്നല്ലോ. നാട്ടിൽ അടുക്കളപ്പണി ചെയ്തു് ശീലവുമില്ലല്ലോ.”

ഞാൻ വാ തുറക്കാതെ മറുപടി നല്ലൊരു ചിരിയിലൊതുക്കി.

എന്റെ ഭർത്താവ് അവധിക്കാലം ചെലവഴിക്കാൻ കൊലാലമ്പൂരിൽ എത്തുമായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ നാട്ടിൽ മടങ്ങി എത്തിയിട്ട് ഞാനും കൂടെ ഉള്ളപ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ അക്കാലത്തെ നളപാചകം സരസ്വതിഅമ്മയോട് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു, “സരസ്വതിഅമ്മേ, കൊലാലമ്പൂരിൽ താമസിക്കാൻ പോയിട്ട് ഭാര്യ എനിക്കു് തന്ന വിഭവങ്ങൾ എന്തൊക്കെ എന്നറിയേണ്ട? പഴംചോറ്, അഞ്ച് ദിവസം മുൻപ് ഉണ്ടാക്കിയ സാമ്പാർ, ഏഴ് ദിവസം പഴക്കമുള്ള മീൻ കറി, പത്തു് ദിവസം മുൻപത്തെ ചിക്കൻ, രണ്ടാഴ്ച മുൻപ് തയാറാക്കിയ പായസം.”

സരസ്വതിഅമ്മ ചിരിച്ചു, “സാറിന്റെ ഒരു തമാശ.“ ഭർത്താവിനെ നോക്കി ചിരിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ പറഞ്ഞു, “തമാശയ്ക്കും ഒരു മര്യാദ വേണ്ടേ സരസ്വതിഅമ്മേ. പത്തും പന്ത്രണ്ടും ദിവസം പഴകിയ കറികൾ നമ്മൾ ഉപയോഗിക്കുമോ, ആർക്കെങ്കിലും കൊടുക്കുമോ?”

“ശരി തന്നെ.“ സരസ്വതിഅമ്മ അംഗീകരിച്ചു.

ഈ മൈക്രോവേവ് അവൻ കഥകൾ ഞാൻ ഇപ്പോൾ ഓർക്കാൻ കാരണമുണ്ട്. നമ്മുടെ നാട്ടിലും ഈ മാജിക് ബോക്സ് സാധാരണമായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. കേരളത്തിൽ ചില ഭർത്താക്കന്മാർക്കു് ഫ്രീഡ്ജിൽ വച്ച ആഹാരം കഴിക്കുന്നതു് തന്നെ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടാണു്. ഫ്രീഡ്ജിൽ വച്ച മലക്കറി പോലും ഉപയോഗിക്കാത്ത ആളുകളേയും എനിക്കറിയാം. ഇക്കൂട്ടരെ ഓർത്തു് ഇപ്പോൾ എനിക്കുള്ളിൽ ചിരി വരും. ഞാൻ നിശബ്ദമായി അവരോട് പറയാറുണ്ട്, “സുഹൃത്തുക്കളേ, നിങ്ങളുടെ മുൻപിൽ പ്രിയപ്പെട്ട ഭാര്യ സേനഹപൂർവ്വം നിരത്തുന്ന ചുടുചുടു കറികളും, പലഹാരങ്ങളും മറ്റും എത്ര ദിവസങ്ങൾ പഴക്കമേറിയതാണു് എന്നറിയാവുന്നതു് നിങ്ങളുടെ ഭാര്യയ്ക്കും ദൈവത്തിനും മാത്രം!”

Views from our youth

'From the mouths of babes'

This edition of "Views from the Youth" is slightly different from the previous ones. I thought that it would be interesting to get the views of possibly the most important group in KALA – the very youthful youth. When I say that, I don't mean you oldies that dance around and think that you're still sixteen. I mean that very talented bunch of kids, who are just beginning to get involved in all aspects of KALA life. Since it is they who will inherit all the work that we are all doing now, I wanted to get their views on life, love and KALA.

For this special edition I decided to be a real reporter and interview all the kids face to face. They varied in age from 5 to 8 years and were all very eager to help me out even though I dragged them away from their fun and games. Here is what they had to say.

1. What is your favourite thing about KALA?

Manasi: Singing to the audience with all my friends.

Ranjana: Acting in plays for the meetings because everyone's watching and I like it when they clap.

Sharath: I like it because you get to meet lots of friends that I don't see very often. I like watching the plays and songs. And you get lots of food and drink.

Sarayu: I have lots of people to play with.

2. Do you enjoy the activities we do in KALA? What are your favourite ones and why?

Manasi: I liked the Summer Walk because of the paddling pool. The water went up to my knee and I swam in it. I could sit on the bottom without sinking. I also saw a pig having a rest. It was a big pig and it was black.

Serene: I liked the Summer Walk. We saw lots of animals. My favourite ones were the pigs. We saw two fat hairy pigs.

Ranjana: I really liked the Summer Walk because we had a picnic. I liked seeing the animals and stuff.

Sharath: I liked the Summer Walk. It was cool to see the animals and you got to play on the apparatus. I liked the kangaroos the best. It was fun to just walk around.

Sarayu: My favourite thing was the Summer Walk. I like the swimming pool and all the animals, especially the peacocks.

3. Do you like performing at the KALA meetings? What was your favourite production?

Manasi: Yes because I like singing and I sing loads of songs all the time. I liked the last one we did the best [AGM 2005] because everyone clapped at our songs.

Serene: I like singing and dancing. Dancing is my favourite thing. I would like to dance at the KALA functions.

- Ranjana:** I really liked being in Aladdin because I got to act.
- Sharath:** I would like to be in the plays and stuff. It is fun to act but when I act at home my sister says I'm rubbish.
- Sarayu:** I liked Aladdin because I got to act stealing things in it.

4. Do you prefer wearing Indian or English clothes? Why?

- Anagha:** Both. I wear a uniform to school. I wear Indian clothes for festivals. Next week we're going on holiday to India for a special festival called Onam. I'm going to put the flowers on the floor for the first time.
- Manasi:** Both. I like wearing English clothes to school and parties. I like wearing Indian clothes for dancing.
- Serene:** English clothes. That's what I'm wearing now. I wear English clothes because I don't live in India. When I go to India I take my English clothes. My mummy wears saris sometimes.
- Ranjana:** Both. I like wearing my English clothes when I go to any of my English friends parties.
- Sarayu:** I love wearing Indian clothes, especially at school if we have discos or non-uniform days.

5. Do you know who the president of KALA is? Can you describe him?

- Manasi:** Yes, Sukumaran Nair. He has glasses which he sometimes takes off and he talks through the microphone.
- Serene:** Yes. He's got black hair, a round face, eyebrows and a mouth. That's all I can think of.
- Sharath:** He's a bit bald, he wears glasses and he's the president of KALA. And he's a bit rich.
- Sarayu:** Yes. He calls me 'podi' because I'm so small. I used to call him Uncle Sugumaman instead of Uncle Sukumaran.

6. Who is your best friend at school and why? Do you have any Indian friends?

- Manasi:** My best friend is Emily because she said she likes it when I go to her house.
- Anagha:** Jenna because she's always kind to me and when I hurt myself she takes me to the teacher. I have one Indian friend called Priyanka.
- Serene:** My best friend is called Jenny. My teacher is Jenny's mummy.
- Ranjana:** Samar because she's always nice to me and always plays with me. Most of the kids at my school are English. Some are Indian.

- Sharath:** I have quite a lot of friends. I knew my friend Jaheen from nursery. He's probably my best friend because he can keep secrets and he's fun. Jaswinder is my friend too. I always play with them and when I'm in trouble they always back me up.
- Sarayu:** Ffion Thomas because she's kind and friendly. There aren't any Indians at school, but last year there was a Japanese boy.

7. What is your favourite song?

- Anagha:** "Who Made the Twinkling Stars?" I sing it at Girls Brigade with Jenna, Caitlin and Carys. One day we made sheep, and my child minder is the captain of Girls Brigade.
- Manasi:** My School Song
- Serene:** "Twinkle, twinkle little star"
- Ranjana:** I like Busted's songs.
- Sarayu:** I like Hindi songs. I like watching Hindi movies. My favourite one is *Kabhi Kushi Kabhi Ghum*.

8. What do you like most about your mum? Can you think of one thing you don't like very much?

- Anagha:** Well, she's kind to me and sometimes she makes whatever food I want.
- Manasi:** I like it when she's very proud of me and when I am she gives me stickers. What I don't like very much is that I like small bananas, and sometimes my mum makes me eat big bananas.
- Serene:** I like kissing mummy. I don't like her when she makes me do my *Kumon* maths.
- Ranjana:** She takes care of me and looks after me when I'm sick. I don't like it when she scolds me though.

"I like kissing mummy. I don't like her when she makes me do my Kumon."

9. Do you watch Malayalam channels at home? Do you prefer watching Malayalam or English programmes?

- Anagha:** Yes I watch Asianet. I watch movies and Asianet movie shows. I like Malayalam and English programmes.
- Manasi:** Yes and English programmes too. I like watching my mum's Malayalam programmes.
- Serene:** Yes. I watch movies. I like English programmes too. I like watching CBeebies when my mummy lets me.

- Ranjana:** I prefer watching English channels. I sometimes watch the Malayalam channels when my parents watch it. I sometimes watch Hindi programmes too, but I don't really understand them though.
- Sharath:** Yes sometimes I watch some of the serials like "Orma". Usually I just watch Sky, but when my parents watch the Malayalam channels I watch them too.
- Sarayu:** Sometimes. I prefer English because I don't always understand the Malayalam ones.

10. Do you like going to India for the holiday? What's your favourite thing about India?

- Anagha:** Yes because I like going on the aeroplanes.
- Manasi:** For my holidays I sometimes go to Cardiff or Oxford. Sometimes I go to India and I see my cousin. My favourite thing is playing with my cousin.
- Serene:** Yes, because I get to see my grandpa and grandma.
- Ranjana:** I love going to India on holiday. Me and my sister love it so much we cried when we had to come home and say bye to my grandma. My most favourite thing is seeing my cousin Kannan.
- Sharath:** Yes I like it a lot. I get to see all my cousins. I have more boy cousins and we can play outside more than in England. My cousins have a Qualis jeep and I like driving around in that. I'm going to Veegaland the next time I go to India.
- Sarayu:** Yes. I like going to Hyderabad because we stayed in a really nice hotel with a huge swimming pool with an island in the middle.. And I swam around the whole thing.

11. What do you want to be when you grow up?

- Manasi:** I'd like to be a ballet dancer teacher. I don't go to ballet lessons, but I can do some ballet. I have some kind of ballet shoes and can stand on tip toes.

**"A hairdresser,
so everyone's
hair would be as
short as mine."**

- Anagha:** I don't know.
- Serene:** A princess in a castle because it would be lovely to be a princess.
- Ranjana:** A hairdresser, so everyone's hair would be as short as mine.
- Sharath:** I want to be a wrestler because I like wrestling. I want to do it in America so I could see my favourite wrestling superstars.
- Sarayu:** An artist. I want to draw all the time.

12. If you could do whatever you wanted for the KALA meeting what would you want to do?

- Manasi:** I would play with my friends, and when I grow a bit older I'd like to do a dance. I am practising for it now.
- Serene:** I'd like to sing with lots of people. I wouldn't like to do it by myself because it would be boring and scary.

Ranjana: Do another play and make it even more exciting.

Sharath: Acting because I've never done it before. It looks really fun. I wouldn't be bored practising.

13. What's your favourite Indian food? Do you like English food or Indian food better?

Anagha: *Idli* and *chapatti*. I like Indian food a bit better.

Manasi: My favourite English food is Ready Salted Hula Hoops and cheese & onion normal crisps. My favourite Indian food is cooked banana in its peel.

Serene: I really like English food. My favourite is Spaghetti Bolognese. My favourite Indian food is rice.

Ranjana: *Dosa* with *sambar*. I like pepperoni pizza too.

Sharath: It used to be *chapatti*, but now I like *poori*. I like *idli* and *gothambu dosa* too. I also like *porotta*.

Sarayu: Cupcakes. I like spicy food, but not too spicy. I prefer English food to Indian.

14. If you had one wish in the whole world, what would you wish for?

Anagha: I'd like the world to be all curly.

Manasi: I'd wish that I could do cartwheels, handstands and back flips.

Serene: I would wish to be a butterfly so I could flutter around and see everybody.

Ranjana: I would wish I could bring down the clouds, and then ride up in the sky with them.

Sharath: To be a prince so I could be rich and live in a palace and I'd be a bit famous too.

Sarayu: I would like to have a pony.

And with that we had to bring the interview to an end. It was a really fun process for me. Not only were all the kids nice, they were also extremely smart. I'm sure I wasn't so clever at their age. They were all very truthful, and hence very amusing. I would like to thank them all for giving me such great interviews. If only to be that young again.....

Sangeetha Venugopal

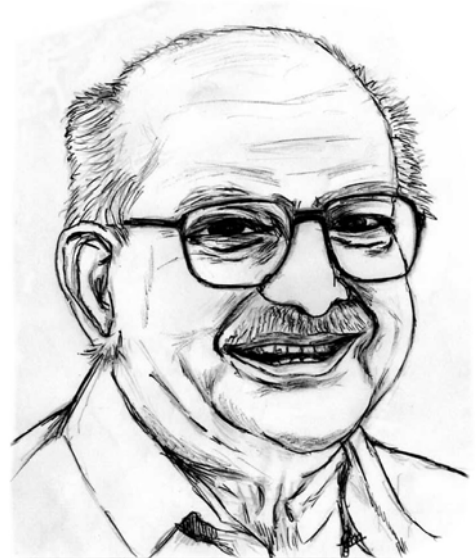
The young interviewees included:

Anagha Remesh, 5 years
Manasi Parvati Janardan, 5 years
Ranjana Nair, 6 years
Sarayu Pillai, 8 years
Serene Thomas, 5 years
Sharath Kumar, 8 years

പി.കെ.വാസുദേവൻ നായർ - ഇനി ഒരു ഓർമ്മ മാത്രം

രാഷ്ട്രീയ കാര്യങ്ങളിൽ എനിയ്ക്ക് താല്പര്യം താരതമ്യേന കുറവാണ്. എങ്കിലും കേരളരാഷ്ട്രീയം പ്രതമാനികൾ വഴിയും കുടുംബാംഗങ്ങളിലൂടെയും അറിയാൻ ഞാൻ മനഃപൂർവ്വം ശ്രമിയ്ക്കുന്നു. അടുത്തു പരിചയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള രാഷ്ട്രീയനേതാക്കൾ ദിവംഗതരായ ശ്രീ പനമ്പിള്ളിയും ശ്രീ പരവൂർ ടി.കെ യും - അച്ഛന്റെ സുഹൃത്തുക്കൾ - ഈ തലമുറയിൽ എംഎം ഹസ്സനു (കുടുംബ സഹൃത്ത) മാണ്.

ശ്രീ.പി.കെ. വാസുദേവൻ നായർ മുഖ്യമന്ത്രി പദം രാജിവയ്ക്കുന്ന സമയത്ത് ഞാൻ തിരുവനന്തപുരത്തുണ്ടായിരുന്നു. അടുത്തദിവസം ദിനപത്രങ്ങളിൽ സ്റ്റൈലൻ പടം. ഒരു ചെറിയ ബാഗുമായി പുല്ലുവഴിയീലേയ്ക്ക് കെ.എസ്.ആർ.ടി ബസ്സിൽ കയറുന്ന മുൻ മുഖ്യ മന്ത്രി! സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തരഭാരതത്തിൽ ഇത്തരം കാഴ്ചകൾ അസുലഭമാണ്. ആസകലം മലിനമായ രാഷ്ട്രീയത്തിലും ചിലർക്ക് ശുഭ്രനിറം കാത്തു സൂക്ഷിക്കാനാകും. അത്തരം അപൂർവ്വജനുസ്സിൽ പെട്ടതാണദ്ദേഹം.

രാഷ്ട്രീയം എത്രകണ്ട് മലീമസമായി എന്നു പറയാൻ സമകാലിക മലയാളം മാസികയിലെ പി കെ വി സ്മരണികയിൽ മുൻ മന്ത്രിയും സി പി ഐ നേതാവുമായ ശ്രീ ഇ.ചന്ദ്രശേഖരൻ നായർ എഴുതിയ വാക്കുകൾ ഉദ്ധരിക്കട്ടെ "ഇന്ന് നമ്മുടെ രാഷ്ട്രീയം ഏറെ അധഃപതിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. പലരും പറയുന്ന രീതിയിലല്ല ഞാനിതു പറയുന്നത്. നമ്മൾ വിചാരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ പതിമടങ്ങു വേഗതയിൽ സകലമുല്യങ്ങളും നശിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുകയാണ്."

പി കെ വി, പി.ഗോവിന്ദപിള്ള, എം പി നാരായണപിള്ള, മലയാറ്റൂർ ഇവരുടെ സാന്നിദ്ധ്യം പുല്ലുവഴിയെ പ്രശസ്തമാക്കി. "ഹർതാൽ രഹിത പ്രദേശം" എന്നൊരു ബഹുമതി ആ നാട് സ്വയം നേടിയെടുത്തു. എങ്കിലും പി കെ വിയും എം പി യുമൊക്കെ മരിച്ചപ്പോൾ ഹർത്താലചരിക്കാൻ അവർ മറന്നില്ല. അധികാരരാഷ്ട്രീയത്തിൽ പി കെ വി യെപ്പോലൊരു നല്ല മനുഷ്യന് എത്രകണ്ട് വിജയിക്കാനായി? ഉത്തരം ഭാവി ചരിത്രകാരന്മാർക്ക് വിട്ടു കൊടുക്കാം.

പാർട്ടി പറഞ്ഞാൽ അനുസരിക്കുന്ന ഡിസിപ്ളിനായിരുന്നു പി കെ വിയുടേത്. പാർട്ടിയുടെ നിർബന്ധം കൊണ്ടു തന്നെയാവണം 77-ൽ മന്ത്രിയും മുഖ്യമന്ത്രിയുമായത്, 82 ൽ അസംബ്ളിയിലും 2004 ൽ ലോകസഭയിലും മത്സരിച്ചത്.

തിരുവനന്തപുരത്ത് പി കെ വി സ്ഥാനാർത്ഥിയായാൽ ജയിയ്ക്കും എന്നത് പാർട്ടിയുടെ വിലയിരുത്തലായിരുന്നു. എന്നാൽ കഴിഞ്ഞ 25 വർഷക്കാലം വ്യക്തിപ്രഭാവത്തിന്റെ പേരിൽ ആരൊക്കെ തിരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ ജയിച്ചു എന്ന് പരിശോധിക്കുന്നത് നന്നായിരിക്കും. 82 ലെ പി കെ വി യുടെ ആലപ്പുഴയിലെ പരാജയം ശ്രദ്ധിക്കുക.

എഴുപതുകളിൽ കേരളഭരണത്തിലെ ഒരു നല്ല പങ്ക് സി പി ഐ യുടെ കൈകളിലായിരുന്നു. ആ പാർട്ടിയുടെ പ്രേതമാണിപ്പോഴുള്ളത്. പ്രായോഗിക രാഷ്ട്രീയത്തിൽ ടി വി യ്ക്കും എം എന്നുമുള്ള ചാണക്യതന്ത്രങ്ങളും അച്ഛുതമേനോന്റെ ഭരണ നൈപുണ്യവും പില്ക്കാല നേതൃത്വത്തിനുണ്ടായില്ല. നേതൃത്വത്തിന്റെ അഭാവം മാത്രമല്ല പാർട്ടിയുടെ നയ പരിപാടികളും ഈ ദുരന്തത്തിനു കാരണമായി.

ഇത്തരം വീഴ്ചകൾ പോലും പി കെ വി യെ വേദനിപ്പിച്ചുവോ? സംശയമാണ്. അധികാരരാഷ്ട്രീയത്തിലും ഉപരിയായ ലക്ഷ്യങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. ഇടതു പക്ഷ ഐക്യം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വപ്നം ആയിരുന്നു. പക്ഷേ ഏതു പ്രസ്ഥാനവും അതു നയിക്കുന്ന വ്യക്തികളുടെ മൂല്യത്തിനനുസരിച്ച് മഹത്താകുകയോ ജീർണ്ണിക്കുകയോ ചെയ്യുമെന്നത് ലളിതസത്യം.

പ്രായോഗിക രാഷ്ട്രീയത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന് വീഴ്ച സംഭവിച്ചു എന്നു വിശ്വസിക്കുന്നവർ പോലും ആ വ്യക്തിത്വത്തെ, ആ മനുഷ്യനെ ബഹുമാനിക്കുന്നു. പി കെ വിയെ വ്യത്യസ്തനായ ഒരു രാഷ്ട്രീയ നേതാവായി കാണുന്നതും അക്കാരണങ്ങൾ കൊണ്ടുതന്നെയാണ്.

ശാന്ത കൃഷ്ണമൂർത്തി

A walk in the garden

Meera Raghavan

'Are you going out Aunty?' a plaintive voice asked behind me as I put on my gardening slippers.

I sighed as I turned towards my ten year old grand niece. Chithu, short for Chithralekha, was bored and I couldn't blame her. The television set was on the blink and Paarur from next door was away on a visit to her grandparents. Chithu had tried to amuse herself and had succeeded to an extent. She had worried the life out of the cat until it had fled to hide itself in some unreachable cat hideout. She then rummaged in the old cupboard in the store room for old unread copies of 'Archie' (relics from her mother's childhood) until the old shelves collapsed, depositing hundreds of mouldy, worm-eaten books onto the floor. The air had filled with dust that had accumulated over the years and it almost seemed like someone had exploded a smoke bomb in there. She had offered to help Shanthamma in the kitchen but had overturned the bowl of rice flour so that she was no longer welcome there.

Perhaps it was as the last resort that Chithu had turned to me. To this daughter of my England settled niece, her great aunt was rather boring and definitely not much fun. My niece and her husband were off on certain 'duty' visits and left Chithu with me for a couple of days as she had been a little off colour. Chithu had been quite happy to stay - with the prospect of uninterrupted hours with Paarur - but the latter's unexpected departure had blighted her enjoyment.

'I'm just going for a walk in the garden,' I said, 'Why don't you come along?' 'Okay', she said listlessly, 'But there isn't much to see in the garden, is there?' She's right, I thought as we slipped out hand in hand. The few bushes of jasmine, bougainvillea and marigold could definitely not compare with the well laid out rows of gorgeous flowering plants in an English garden! But perhaps I could teach the little Miss a thing or two.....

'Aunty your garden is full of ugly weeds. Look at that huge thorny plant. Why don't you remove it Aunty? Grandma's garden doesn't have a single weed.'

I silently cursed my green-fingered sister, whose garden in the UK was a show-piece and also her pride and joy. It looked she had passed on this love to her grand daughter. 'Honey, that is a weed but it's not a useless plant, you know? It has its uses.'

Chithu's face mirrored her disbelief. I had to convince her.

'Child, this plant is the touch-me-not or *thottalvaadi*.

See how the leaves fold when you touch the stem?'

Chithu hesitantly touched the swollen base of a branch and delightedly watched the leaves close one after the other. 'The flowers are real pretty,' she said softly touching the delicate pink balls.

'You're right,' I said, 'and the plant is very useful medicinally. I remember when I was a child and suffering from asthma, my father used to spend a lot of time collecting the roots of these plants. It was quite a difficult task as the roots grow real deep.'

'Did you eat the root?' Chithu asked.

'No, the roots were cut up and soaked in water for some time and then I used to drink the liquid. It gave me a lot of relief.'

I saw that I had caught Chithu's interest.

'Look,' I said, pointing to a small plant with leaves arranged in the form of a bouquet and with a bunch of long stalked tiny flowers in the centre. 'Those are the flowers that you picked for the *pookkalam* you made last year with Paarur. That is the *mukkutti*, which means 'nose ring'.'

'Oh, I remember those,' exclaimed Chithu, 'we spent ages collecting just a handful.'

'That plant is also a very useful one. It is used for treating wounds and sores.'

'Really? Aunt, look at that plant near the coconut tree. I remember plucking those white flowers. They looked lovely in the *pookkallam*.'

I looked at the small branched herb she was pointing at, which bore pure white flowers in whorls. 'That is the *thumba* plant. Don't the flowers look like cooked rice grains? The flowers and leaves are a useful medicine for colic, cough and fevers and also for skin eruptions.'

That explanation was a bit lengthy for Chithu, but she had begun to consider it as a game and skipped off to find the next candidate.

'Look, I've found another one, Aunt!' she called and knelt beside a profusely flowering *poovamkurunilla*.

'Isn't that colour really pretty?' she asked fingering the small bunches of pinkish violet flowers.

'Aha, that is a very important plant. My mother used to boil this plant in coconut oil to make a special hair oil, which would help hair grow thick and long. Maybe that's why your grandma has such lovely hair.'

Unfortunately it failed to help me,' I said sadly feeling my own meagre tresses.

'I know another plant which makes hair grow well,' cried Chithu in excitement, 'Grandma has told me how the hibiscus flowers are used in oil.'

'That's right,' I said, 'and we have a fine hibiscus plant in the corner there. The red hibiscus with five petals is the best. The other fancy coloured ones are not of much use.'

Chithu's imagination was completely captured now.

'Aunt, how about the *thulasi* plant? Isn't it also medicinal? Mom's told me how they used to eat the leaves when they were little to get rid of chest colds.'

I smiled at the intelligent little girl.

'Yes, the *thulasi* is not just a sacred plant. The whole plant is used as medicine for fever, asthma and bronchitis. It is also used for skin diseases. That's why every home in Kerala has a *thulasi* plant in the garden.'

Chithu was thoughtful. 'I shall tell my friends in England about the *thulasi*. I'm sure they haven't heard of such a useful plant.'

'Aunt, wouldn't it be great if we had plants which could make us cleverer than we are?' was Chithu's next query. 'I could eat them with my breakfast and wouldn't my grades improve! It would stop Mom's complaints.'

'Well,' I said, 'I don't know about cleverness but there are plants which improve our memory power. Come along now, let's go to the wet patch at the back of the kitchen.'

Chithu ran ahead to the side of the drainage channel. 'Is this one of those plants, Aunt?' she asked, touching a tiny, creeping, fleshy plant with whitish flowers.

'That's right, that's the *Brahmi* plant. The leaves are ground and the juice is given to infants. It's supposed to increase their memory and also cure stomach problems.'

'Was I given *Brahmi* juice when I was a baby?' she asked.

'Afraid not,' I answered.

'It figures,' she replied.

'Do you see that delicate creeper with almost round leaves? That is the *muthil* or *kudangal* plant, which helps improve our memory. It also has many other medicinal uses, such as to treat bronchitis and stomach upsets in children.'

'Amazing! Who would have thought that such a small plant could be so useful?' Even as she marvelled, she flicked at a mosquito on her arm.

'Come on child,' I said, 'the sun's almost set. Let's go in and light the lamp. We've had an interesting evening, haven't we?'

'Mmm...', she said, slipping her arm through mine. 'You know Aunt, you're cool.'

High praise indeed!

~~~~~

മാവേലി നാട്ടുകാരു്

ഡോ. ദിവാകരൻ നായർ

പാണ്ടൻ നായുടെ പല്ലിനു ശൗര്യം
പണ്ടിലുമേറെ ഫലിക്കുന്നുണ്ടേ ....
ഇന്നിവനൊരു കടിയാലൊരു എലിയെ
കണ്ടിച്ചത് നാം കണ്ടറിയുന്നു

പണ്ടിവനങ്ങനെ പെരുവഴിയരികിൽ
കടി പിടി കൂടി നടക്കും കാലം
സായിപ്പിന്റൊരു നാട്ടിൽ പോകാൻ
മോഹമുദിച്ചതു ദോഷമതായി

ഉടനടിയവനൊരു പെണ്ണും കെട്ടി
സായിപ്പിന്റൊരു നാട്ടിലുമെത്തി
കടി പിടി കൂടി നടന്നവനിന്നൊരു
അടി പിടി കൂടാൻ അവസരമില്ല

കടിപിടി ഒരു ദിനമില്ലേലയ്യോ
മലയാളിക്കൊരു മനസുഖമില്ല
ഓണത്തല്ല് പാർട്ടിത്തല്ല്
തല്ലുകളനവധി എന്നും സുലഭം

തലപുകയിച്ചവനാലോചിച്ചിനി
തമ്മിലടിക്കാനെന്തൊരു മാർഗ്ഗം
പിന്നീടെന്നൊരു വിരുതൻ തന്നുടെ
തലമണ്ടയിലൊരു മാർഗ്ഗമുദിച്ചു

ഉണ്ടാക്കീടണമുടനെ തന്നെ
മലയാളിക്കൊരു സഖ്യമിതുടനെ
അല്ലാതില്ലൊരു മാർഗ്ഗമിതേതും
തല്ലു പിടിക്കണമെന്നതിലുപരി

അങ്ങനെ ഇന്നിതുവന്നു ഭവിച്ചു
മലയാളിക്കൊരു സഖ്യമതായി
എന്തൊരു യോഗം എന്തൊരു ഭാഗ്യം
അടി പിടി തന്നെ എന്തൊരു ഘോഷം

അടിപിടിയങ്ങനെ ഉടനടി വന്നു
നടപടിയായി കടി പിടി കൂടാൻ
തലമുറതോറും നിലനിർത്തീടാം
മലയാളിക്കൊരു തൊടുകുറിയായി.

മലയാളത്തിന്റെ തിളനില

ഡോ. എഴുമറ്റൂർ രാജരാജവർമ്മ

ഭാരതമെന്ന പേർ കേട്ടാലഭിമാന
പുരിതമാകണമന്തരംഗം
കേരളമെന്നുകേട്ടാലോ തിളക്കണം
ചോര നമുക്കു ഞരമ്പുകളിൽ

രാഷ്ട്രീയാധികാരത്തിനും
സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുംവേണ്ടി ഭാരതീയർ
ഒന്നടങ്കം പൊരുതിയ കാലത്താണ്
മഹാകവി ചങ്ങമ്പുഴ
ആവേശോജ്ജ്വലമായ ഈ വരികൾ
രചിച്ചത്. ഭാരതത്തെപ്പറ്റി അഭിമാനവും
കേരളത്തെപ്പറ്റി ആവേശവും
ജ്വലിച്ചുനിന്ന കാലം. സ്വാതന്ത്ര്യം നേടി
അധികാരം കൈവന്നപ്പോൾ നമ്മുടെ
സ്വഭാവവും മാറി, സ്വാതന്ത്ര്യം
നേടിത്തന്ന മഹാത്മാവിന്റെ നെഞ്ചി
ൽത്തന്നെ നാം നിറയൊഴിച്ചു. ആ
ചോരപ്പാടുകൾ ഒരു പ്രായശ്ചിത്തത്തിനും
കഴുകിക്കളയാനാവാതായി.

സ്വാതന്ത്ര്യം തന്നെയുമുതം
സ്വാതന്ത്ര്യം തന്നെ ജീവിതം
പാരതന്ത്ര്യം മാനികൾക്ക്
മൃതിയെക്കാൾ ഭയാനകം

എന്ന് കുമാരനാശാൻ നെഞ്ചുരുകി മുന്നേ നമ്മെ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ
വില അറിയാനാവാതെ പാരതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ചൂഴ്ചിൽ നട്ടം തിരിയുന്നതിനു സ്വയം
തീരുമാനിച്ചിട്ടെന്നവണ്ണം നാം ജാതകം തിരുത്തിക്കുറിച്ചുതുടങ്ങി. അതിന്റെ ഫലമായി സ്വന്തം
ഭാഷയെയും വേഷത്തെയും ഭക്ഷണക്രമത്തെയും നിന്ദിക്കുന്നവരും അന്യമായതെല്ലാം
സ്വന്തമാക്കാൻ വെമ്പുന്നവരുമായി നാം മാറി. ഭാരതമെമ്പാടും ഇതിന്റെ ദുരന്തഫലങ്ങൾ ഉണ്ടായി.
ഭാരതത്തിന്റെ, യുഗങ്ങൾ പഴക്കമുള്ള സാംസ്കാരിക സമ്പത്ത് പുതിയ തലമുറകൾക്ക്
അന്യമായി. കണാദന്റെ അണുസിദ്ധാന്തമോ ആര്യഭട്ടന്റെ ഭൂഗോള പഠനങ്ങളോ ഭരദാജന്റെ
വൈമാനികശാസ്ത്രഗ്രന്ഥമായ യന്ത്രസർവസ്വമോ പഠിക്കുന്നവർ ഇല്ലാതായി, അഥവാ
പഠിക്കുന്നവർ ആരെങ്കിലുമുണ്ടായാൽ അവർ മോശക്കാരുമായി. ആത്മഹത്യാപരമായ ഇത്തരം
പ്രവണത ഒരുവേള ഭാരതത്തിൽ മാത്രമായിരിക്കും കാണുക.

ഈ അത്യാഹിതം നമ്മെ ഒരു സന്ദിഗ്ധാവസ്ഥയിലെത്തിച്ചു. ഉത്തരത്തിലിരുന്നതു കിട്ടിയുമില്ല,
കക്ഷത്തിലിരുന്നതു പോവുകയും ചെയ്തു എന്നതായി അവസ്ഥ. മറ്റൊരു തരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ
ഇല്ലത്തുന്നു തിരിക്കുകയും ചെയ്തു, അമ്മാത്ത് ഒട്ട് എത്തിയതുമില്ല എന്ന മട്ടിലായി കാര്യങ്ങൾ.
ഭാഷയുടെ കാര്യത്തിൽ, മലയാളവുമറിയില്ല ഇംഗ്ലീഷും അറിയില്ല എന്ന സ്ഥിതി. ഭക്ഷണത്തിന്റെ
കാര്യത്തിൽ കപ്പപ്പുഴുക്കു കഴിക്കുകയും വേണം, കത്തിയും മുള്ളും താഴെ വയ്ക്കാനും വയ്യ
എന്ന സ്വഭാവം. വേഷത്തിന്റെ കാര്യവും തമിമവ. വിദേശിയുടെ കൃത്യനിഷ്ഠയോ

കർമ്മാത്സുക്യമോ സേവന തത്പരതയോ ഒന്നുമല്ല, ബാഹ്യമായ ചേഷ്ടകളിലും കാഴ്ചകളിലും നാം കൗതുകം പുണ്ടു.

കൊഞ്ഞ മലയാളം കേട്ടു സാക്ഷാൽ കൈരളി നാണിച്ചു നില്ക്കുന്നു. ബാര്യയും ബർത്താവും അത്യാപകനും വാത്യാരും മുകുന്ദന്റേയും വിദ്യാർത്ഥിയും ഒക്കെ പറയുന്നവർ, വിവരമുണ്ടെന്നു ജനം ധരിക്കുന്നവരാകുമ്പോൾ അത് അനുകരിക്കപ്പെടുന്നു. കേരളത്തിൽ, മാതൃഭാഷയായ മലയാളം പറഞ്ഞു എന്നതിന് സ്കൂൾ വിദ്യാർത്ഥികൾ ശിക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു. അത്തരം ശിക്ഷാനടപടികൾ സ്കൂളിന്റെ അച്ചടക്കത്തിന് ആവശ്യമാണെന്ന് അധ്യാപക രക്ഷാകർത്തൃസമിതി പ്രമേയം പാസാക്കി, ശിക്ഷക്കു വിധേയരായ കുട്ടികളേയും അവരുടെ രക്ഷിതാക്കളേയും, മലയാളികളെ മൊത്തമായും തന്നെ നാണം കെടുത്തുന്നു. മലയാളം സ്കൂളുകൾ പൂട്ടാൻ ഒത്താശ ചെയ്യുന്ന മലയാളികൾ യൂദാസിന്റെ കക്ഷിക്കാരാകുന്നു.

ഏതൊരു വേദവും ഏതൊരു ശാസ്ത്രവും
മേതൊരു കാവ്യവുമേതൊരാൾക്കും
ഹൃത്തിൽ പതിയേണമെങ്കിൽ സ്വഭാഷതൻ
വക്രതത്തിൽ നിന്നു താൻ കേൾക്ക വേണം.

എന്നു പഠിപ്പിച്ച മഹാകവി വള്ളത്തോളിനെയും

അടിയനിനിയുണ്ടാം ജന്മമെന്നാലതെല്ലാം
മടിമുതൽ മുടിയോളം നിന്നിലാകട്ടെ തായേ

എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ച മഹാകവി ഉള്ളൂരിനെയും

ഭടജനങ്ങളുടെ നടുവിലുള്ളൊരു
പടയണിക്കിഹ ചേരുവാൻ
വടിവിയന്നൊരു ചാരുകേരള
ഭാഷതന്നെ ചിതം വരു.

എന്ന് ഉദ്ബോധിപ്പിച്ച മഹാകവി കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാരെയും കൊഞ്ഞനം കൂത്തി അവഹേളിക്കുന്നതും മലയാളികൾ തന്നെ.

ശത്രുക്കൾ മലയാളത്തിനെതിരെ വാദങ്ങൾ പലത് നിരത്തുന്നു. അക്ഷരബാഹുല്യമാണ് ഒന്നാമത്തേത്. അക്ഷര വൈവിധ്യമാണ് മലയാളത്തിന്റെ സൗന്ദര്യത്തിനും കരുത്തിനും കാരണം എന്നു മറുവാദം. തനി മലയാള പദങ്ങൾ ഇല്ലാത്തതിനാൽ അന്യഭാഷാപദങ്ങൾ ഏറെ ഉപയോഗിക്കേണ്ടി വരുന്നു, അതിനാൽ എന്റെ വൈഫിന്റെ ഡെലിവറി ആയിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ എന്തു തെറ്റ് എന്നാണ് ഇനി ഒരു വാദം. സംസ്കാരത്തോടു കുറും ചരിത്രബോധവും ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ഈ വാദത്തിനു പ്രസക്തിയില്ല എന്നു മനസ്സിലാകും. എല്ലാ ഭാഷകളും വളരുന്നത് അന്യഭാഷാപദങ്ങൾ യഥേഷ്ടം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടാണ്. സമാനപദങ്ങൾ സ്വഭാഷയിൽ ഇല്ലാത്ത ഘട്ടത്തിലാണ് അന്യഭാഷാപദങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നത് എന്നും അറിഞ്ഞാൽ പ്രശ്നം പരിഹൃതമാകും.

കുഞ്ഞുക്കും തൊണ്ടലും (, ,) ഇട്ടെഴുതി നാനാവിധമാക്കിയ ഭാഷയാണു മലയാളം ഇതു പഠിക്കാൻ വലിയ പാടാണ് എന്നാണ് മറ്റൊരു വാദം. അച്ചടിക്കും ടൈപ്പിങ്ങിനും വേണ്ടി 1971-ൽ ലിപി പരിഷ്കരിച്ചപ്പോൾ അക്ഷരമാലയിൽ വ്യഞ്ജനങ്ങളും സ്വരങ്ങളും ചേർത്തെഴുതുമ്പോഴുള്ള അക്ഷരങ്ങളിൽ ക, ക്ക, ക്യ, ക്ര, കൃ എന്നിത്യാദിയിലെ സ്വരഭാഗങ്ങൾ , , , , , എന്നിങ്ങനെ വേർപെടുത്തി അച്ചുകൾക്ക് (ലിപികൾക്ക്) ഐക്യരൂപം ഉണ്ടാക്കി 530ൽ നിന്ന് 90 ആക്കി കുറച്ച ലിപിപരിഷ്കര നടപടിയുടെ സോഭേശ്വരം മനസ്സിലാക്കാതെ ഇങ്ങനെ പറയുന്നവർ ഇരുട്ടിൽ ഇല്ലാത്ത പൂച്ചയെ തപ്പുന്നവരാണ്. അച്ചടിക്കും ടൈപ്പിങ്ങിനും

മാത്രമാണ് ഈ പരിഷ്കരണമെന്നും എഴുതുന്നതിന് പഴയരീതിതന്നെ തുടരണമെന്നും ഡോ.ശുരനാട്ടു കുഞ്ഞൻ പിള്ളയുടെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള കമ്മിറ്റി നിർദ്ദേശിക്കുകയുണ്ടായി. പരിഷ്കരണത്തിനും മുമ്പ് അച്ചടിച്ച കൃതികൾ വായിക്കുവാൻ പഴയ എഴുത്തു സമ്പ്രദായം പഠിച്ചിരിക്കണം എന്നതുകൊണ്ടും എഴുതാൻ പഴയ രീതിയാണ് എളുപ്പം എന്നതുകൊണ്ടുമാണ് കമ്മിറ്റി ഈ നിർദ്ദേശം വച്ചത്. അപ്പോൾ അടുത്ത വാദം ഉയർന്നു 'എഴുത്തിനൊന്ന്, അച്ചടിക്കൊന്ന്, ഇതൊന്നു കൂത്ത്' എന്ന്! ഇംഗ്ലീഷിൽ ആദ്യാക്ഷരം A, a, *A*, *a* എന്നിങ്ങനെ നാലുതരത്തിൽ എഴുതിപ്പിച്ചപ്പോൾ നമുക്ക് ഇങ്ങനെ ഒരു സംശയം ഉണ്ടായില്ലല്ലോ എന്നു മറുപടി. ഇതൊക്കെ ഇവിടെ പറയുന്നത് മലയാളികൾ മലയാളത്തിനെതിരെ പുതിയ പുതിയ വാദങ്ങളുമായി (വാളോങ്ങി) നാൾക്കുനാൾ വളർന്നു വരുന്നു എന്നതു കൊണ്ടാണ്. ഒടുവിൽ കുലച്ച ചാപം കമ്പ്യൂട്ടറിന് മലയാളം അറിയില്ലല്ലോ എന്നാണ്. ആനയ്ക്ക് തെലുങ്കു മാത്രമേ അറിയാവൂ എന്ന് പറയുന്നതു പോലെയാണിത്. ഇന്നിപ്പോൾ മലയാളത്തിൽ 22 സോഫ്റ്റ് വെയർ ഉണ്ട്. ഏറ്റവുമൊടുവിൽ കേരളസർക്കാർ, മുന്യുണ്ടായിരുന്ന 21 സോഫ്റ്റ് വെയറിലെയും പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിച്ചുകൊണ്ട്, യൂണികോഡ് സംവിധാനത്തിൽ, 'നിള' എന്ന ഔദ്യോഗിക മലയാളം സോഫ്റ്റ് വെയറും തയ്യാറാക്കി. www.clickkeralam.org എന്ന വെബ്സൈറ്റിൽ നിന്ന് സൗജന്യമായി ഡൗൺലോഡ് ചെയ്യാനുള്ള സംവിധാനവുമുണ്ടാക്കിക്കഴിഞ്ഞു.

രണ്ടാഴ്ചമുമ്പ് എം.കരുണാനിധി തമിഴ് ലക്ഷ്യങ്ങളെ സാക്ഷി നിർത്തി പറയുകയുണ്ടായി, 'കേന്ദ്ര സർക്കാരിന്റെ ഔദ്യോഗിക ഭാഷയായി തമിഴ് അംഗീകരിക്കപ്പെടണം, അതാണ് നമ്മുടെ ലക്ഷ്യം' എന്ന്. തമിഴിനെ ക്ളാസ്സീക് ഭാഷയായി അംഗീകരിപ്പിക്കാൻ അവർക്ക് സാധിച്ചതും ഈ അഭിമാനബോധവും വൈകാരിക ബന്ധവുമാണ്. ആത്മാഭിമാനത്തിന്റെ, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ, വികാരത്തിന്റെ ഭാഷയാണ് മാതൃഭാഷ.

പോരാ, അറിയാനുള്ള അവകാശത്തിന്റെയും ജനാധിപത്യത്തിന്റെയും സംരക്ഷണത്തിനുള്ള ഭാഷയാണ് മാതൃഭാഷ. കോടതിയിൽ വാദിയും പ്രതിയും വക്കീലന്മാർ വാദിക്കുന്നതു കേട്ടു വാപൊളിച്ചു നില്ക്കുകയാണ്. ഡോക്ടർമാർ എഴുതുന്നത് മറ്റു ഡോക്ടർമാർക്കു പോലും മനസ്സിലാകാതെ പോകുന്നു. ഉഴുന്നു പരിപ്പും കടലയും വാങ്ങിയാൽ തരുന്ന ബില്ലി് ഫലമില്ലാതാകുന്നു. ചായക്കടയിലും വൈദ്യശാലയിലും ബസ്സിലും നൽകുന്ന ചീട്ടുകളിൽ ഉള്ള എഴുത്തുകൾ മലയാളിക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. പാരതന്ത്ര്യം മാനികൾക്ക് മുതിയേക്കാൾ ഭയാനകമാകുന്നു. പ്രായോഗിക ബുദ്ധി കൂടി, തൻകാര്യവ്യഗ്രരായി, മുന്വരാകാനുള്ള തരയോടെ മാതൃഭാഷ ഉപേക്ഷിച്ച് സിറിയക്കും ഹീബ്രുവും പഠിച്ച്, 'അടുത്തു നിൽപോരുന്നെന്ന നോക്കാൻ അക്ഷികളില്ലാത്തവരായി' മാറുന്ന ഒരു ജനത ലോകത്തിൽ മലയാളികൾ (കേരളീയർ) മാത്രമേകാണുകയുള്ളൂ. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ 1731- ൽ ഒരു ബഹുജനപ്രക്ഷോഭമുണ്ടായി. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ കോടതിഭാഷ ഇംഗ്ലീഷ് ആക്കണം എന്നതായിരുന്നു പ്രക്ഷോപഭരുടെ ആവശ്യം. ഒടുവിൽ ജോർജ് രണ്ടാമൻ നിയമം പാസാക്കി, ഇംഗ്ലണ്ടിലെ കോടതികളിൽ വ്യവഹാരഭാഷ ഇംഗ്ലീഷ് ആയിരിക്കുമെന്നും (അതുവരെ ലാറ്റിൻ ആയിരുന്നു) അന്യഭാഷകൾ കോടതി നടപടികൾക്ക് ഉപയോഗിച്ചാൽ, അയാൾ അവതു പവന്റെ പിഴ ശിക്ഷയ്ക്കു വിധേയനാകും എന്നുമായിരുന്നു ആ നിയമത്തിന്റെ സാരം. ആവശ്യമാണല്ലോ സൃഷ്ടിയുടെ മാതാവ്.

കേരളം വളരുന്നു
പശ്ചിമ ഘട്ടങ്ങളെ
കേറിയും കടന്നും ചെ-
ന്നന്യമാം രാജ്യങ്ങളിൽ

എന്നു പാലാ നാരായണൻ നായർ പാടിയത് ഏറെ മുമ്പാണ്. വ്യത്യസ്തവും വിശാലവുമായ അർഥത്തിലാണെങ്കിലും ഇന്ന് അത് കൂടുതൽ വ്യക്തമാകുന്നു. ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽ നിന്ന്, കേരള സംസ്കാരാനുസാരിയായ പ്രവർത്തനങ്ങളുടേയും ഭാഷാസേവനത്തിന്റെയും വാർത്തകൾ കണ്ണിലും കാതിലുമെത്തുമ്പോൾ, 'ഇനിയും മരിക്കാത്ത മലയാള'ത്തിന്റെ മക്കൾക്ക് അവ അഭിമാനവും ആവേശവും നൽകുന്നു.   ***

No Place Like Home?

It is seldom a permanent pleasure to transfer one's whole being – family, possessions, bank accounts, blankets, mixers and all – to a new home. But there is an initial delectable pleasure in embarking on something of this nature; a move to another country where the climate is different, the food is different and where the mundane preoccupations of life at home seem a thing of the past.

Most people who move to a foreign part do not stay there forever, just as people who succumb to the allure of isolated islands generally seem to creep back sheepishly, sooner or later, to the conveniences of suburbia. However, there are many who make excursions into the expatriate condition for either a livelihood or in search of new prospects and with the hope that once they are financially sound or satiated in their interests, they will return to their cherished homeland. Even such a move does not make the adventure any the less exciting. Then there are others who find their dream retreat far away, who know well enough that its first foreign delights are presently going to wear off, until they hardly seem foreign at all. To either of these groups, the crunch in such a venture appears when either circumstances change to dictate or nostalgia creeps in to create the desire to return to our roots and the land we grew up in. In this issue of the Palm Leaf we have been presented with opportunity of finding out the experiences of a few such people who have returned home to India after a stint in a foreign land. The editorial team of the Palm Leaf would like to thank the contributors for taking the time to share their thoughts on the experience.

Homecoming

G. Pradeepkumar

I can still remember the day Rajee and I landed in London for the first time. It was the day Tony Blair and the new Labour won the elections for the first time. At that time, I did not think that our stay in the U.K. would last till the second term of Mr. Blair. Well, life is full surprises, is it not?

We did not have the best of times to start with. We had no friends whatsoever in London. Surprisingly for someone from Kerala, no relatives either. Rajee was pregnant and was having “morning sickness” 24x7. I had the task of setting up a new office in a strange country all on my own. Things became so tough that Rajee had to go back to Kerala and I had to stay alone for eight months. Fortunately, we met Mohan & Valsa. Then Sukuchettan & Sethuchechi. After that the KALA family and the rest, as they say, is history.

Our stay in London which started with a maximum time frame of three years first extended to five years and then became nearly seven years. We were getting into the classic situation where one had to choose between staying on and going back to India. If we did not go back at that stage, it would be practically impossible for us to go back ever. Our son Rahul had spent practically all his life in London and we apprehended that it would prove extremely difficult for him to adapt to life in India later on. And Nandini, our daughter, was too young at six months to express any views in the matter!

One important factor in our case was the fact that I had a job to go back to. We did not face the normal question of what to do if went back. This made it easy for us to decide to go back to India.

Once we were back, the biggest challenge we faced was with respect to schools. The schools in Mumbai are notoriously difficult to get admission to. Many of them were known to put too much emphasis on academics and to overload the students in the earlier years itself. Rahul had been going to various schools in London for four years and we knew that he needed a place where he would receive personal attention, would not be burdened too much and would receive encouragement for his creativity and independent thinking. Fortunately we managed to find such a place and Rahul has been quite happy with the school so far.

Another important change for Rahul was to live in a community with so many other children of similar age. For some one who was used to spending his evenings generally at home or occasionally at some friend's house (by prior appointment) in London, Rahul found it a refreshing change to be able to go down and play with dozens of children in the evenings. Rajee and I are known in the building as parents of Rahul and Nandu!

Housing is probably the biggest problem in Mumbai. We were, of course, fortunate enough to have been provided with company accommodation. After nearly one year, we took the momentous decision to buy our own house and move in. In terms of Purchasing Power Parity, housing in Mumbai is much more expensive than in London.

Mumbai is somewhat different from other places in India. There are too many people and too little space. The amount of migrant population is huge. People from all over the country come to Mumbai to make a living. And for someone who is prepared to work, there is always some way to make a living in Mumbai.

One outcome of this is that labour is relatively cheap and available in plenty. From a situation in London where we had to think twice before engaging part time maid for four hours a week to clean up the place, it was a refreshing change to be able to employ a maid to come and clean the house and utensils twice a day. It is quite the standard thing for people to engage a driver, a cleaner who will come and clean your car every morning (at the princely salary of the equivalent of two Pounds per month) and even a separate person to look after children. Practically everything would be delivered at your door steps. After seeing the NHS in the U.K., we experienced a shock of sorts to see that medical shops also would do home delivery of practically any medicine over phone in Mumbai!

Compared to any city that I have seen in U.K. or Europe, Mumbai is generally considered to be safe. My theory is that this has a lot to do with the population density in the City. There are hardly any isolated spots. Even late in the night, you will find good number of people on the streets. Public transport is available almost 24 hours a day. Women move around freely all the time.

Of course, there is the inevitable flip side. The city is not clean by western standards. Buses and trains are very crowded. Roads are badly maintained. People are generally very aggressive and Rahul struggles at times to get along with his gentlemanly ways. Nevertheless, Rajee and I feel more at home here. There is certain confidence we have reacquired that was lacking when we lived in London.

One big difference is KALA. I certainly feel that we were closer to Kerala in London than in Mumbai. I have no such avenue to interact with people from Kerala. I miss the sessions with Sukuchettan and others – discussing, fighting, planning and doing various things. There is no substitute for that. I have not had a chance to interact with the likes of ONV, Prof. Madhusoodanan Nair or Nedumudi Venu in Mumbai. I doubt if such opportunities will ever come up here for me.

It is difficult and too early to say if it was a right decision for us to return to India. Only time will tell. We believe firmly in destiny. For the time being, we are enjoying the vibrancy of Mumbai.

Pradeep is the Senior Vice President at UTI Asset Management Company Pvt. Ltd. Both he and Rajee were active members of KALA during their stay in the UK.

Back in God's Own Country

T.P.Sreenivasan (I.F.S.Rtd)

According to a story that a Non-Resident Keralite may have invented, God was so generous to Kerala when he created the region that the other regions of India went to Him to complain against divine discrimination. God heard them patiently and, at the end, said in His characteristically cryptic manner, "Wait till I create Keralites". They were satisfied when they saw Keralites, disunited, quarrelsome and prone to strikes and protests. This time it was the turn of the Keralites to complain. They said to God that it was most unfair to make them unworthy of the country He had created. God said that he had invested so much care in the land that he did not have much to give to the people. But he offered them a solution, "The moment you leave Kerala, you will become perfect." This explains why, according to this story, Non-Resident Keralites are brilliant, hard working and prosperous, but those who are left behind have nothing except the beauty of the land to boast of.

Even so, all Keralites wish to return to Kerala one day, though many of them fail to do so for other reasons, including the nature of the welcome they are likely to receive back here. Addressing the first Global Investors Meet (GIM) in Kerala, the then Prime Minister, Sri. Atal Bihari Vajpayee referred to a Malayalam movie called 'Varavelpu' (Reception). Obviously, neither Sri Vajpayee nor the potential investors assembled in Kochi had seen the movie. It depicted the popular star, Mohan Lal in the role of a Gulf returnee, who decided to invest his earnings in a bus. His experience of running a small business in Kerala was so bitter that he finally had to abandon his business and leave. He was seen as an exploiter and a criminal rather than as an honest investor and he was hounded out by his compatriots. No investor who sees the movie will ever come to Kerala without grave apprehensions.

We had taken our decision to return to Kerala long before it was designated as God's Own Country by a clever advertising agency. The boats in the backwaters were loaded not with tourists, but with passengers, who had no other mode of transport. Ayurveda was still practiced in a few traditional clinics rather than in posh hotels and sleazy parlours. Kerala was not littered with garish Gulf Bungalows. But we knew that after nearly forty years of wanderings, Kerala would offer a peaceful environment to do something other than attending diplomatic parties and rubbing shoulders with celebrities. The abode of Sri. K.P.S Menon (senior) in a remote village in Ottappalam had impressed us when we met him soon after we joined the Foreign Service family. So we built a home brick by brick in the outskirts of Thiruvananthapuram to create a retirement home.

We find ourselves now in an altogether different environment. First of all, we feel that we have some more energy left in us to do something new and we find the distance from the city inconvenient. The suburb we have chosen is now next to the techno park, the film city and other modern facilities, hardly the peaceful suburb we imagined. Our neighbours are NRIs, who spend only a few months in a year in India and even when they are here, they are busy traveling to see their relatives in the villages. But we enjoy the lake in front and the sea just a kilometre away. The tsunami gave us a scare, but it left our area unscathed.

We had mentioned to our innumerable guests from Kerala, who visited us in the U.S. and Austria that we were thinking of returning to Kerala after retirement. Not even one of them said that it was a good idea. Although they themselves were successful politicians, businessmen, film stars and writers, each one of them said that life was hard and that we were better off living abroad. For them, my availability abroad was more useful than my presence in Kerala. They could at least ask for small favours like passport services and visas. Many of them came to see us when we returned, but expressed surprise that we were here to stay. During our earlier visits, we had visitors, who had something to do with the country of our posting at that particular time, those who had been

our house guests, those who intended to visit, those who had relatives there and so on. Such visitors were in abundance during the ten years that we spent in the U.S. When we came to Kerala before the advent of globalization, our first visitor used to be a dealer in imported goods, who wanted to buy everything we had brought. If we told them that they were gifts for friends and relatives, he would want to know who they were so that he could buy the goods from them. He has no use for us anymore.

Initially, we were very impressed by the availability of services in Kerala. We did not have to go anywhere to order a car, a telephone, furniture or anything else. People came home with competitive bids and we really enjoyed the arm chair shopping for such things. But once the deals were made, we found that things were constantly over promised and under delivered. The phone came, but the accessories did not, the car came, but not the registration number. The game is to beat the competition, get the orders and then let the customer hang in the air. There is never a 'no', but 'yes' does not mean much. So we are in a state of constant expectancy.

A handout of the Kerala Government claims that Kerala has the lowest level of loss of man hours on account of strikes and similar activities. If this is indeed so, life must be impossible in other states. Here we have a 'bandh' or a 'hartal' at the drop of a hat. In the first two months that we have been here, we have seen a dozen such protests paralyzing life. Opposition groups agitate for the same cause on different days. People stop work and close shops not because they sympathize with the instigators, but because of fear of violence. The victims of violence are often buses and cars, which carry people in emergencies. The public outcry has had some effect and we have not heard of 'hartals' for the last couple of months. The latest was a twenty-four hour fast by a politician, who has just ceased to be a Minister to protest against 'hartals'. He also disrupted traffic and caused public inconvenience, but all for a good cause. The 'hartal' to end all 'hartals' was well received.

The matriarchal system in Kerala had liberated women long ago and certain openness was a feature of the society as reflected in its literature and movies. But the sex scandals that seem to occupy the popular mind now are a new feature. The dangerous mix of sex, money and politics play havoc with governance. A Minister, whose suspected role in a sex scandal has not been established, has just resigned and the Chief Minister himself had to declare publicly that the lady with him in a railway compartment was his own wife. Why the Chief Minister served alcohol at a meeting with businessmen in Delhi became an issue recently. Such Puritanism had never been part of the Kerala psyche before.

The tsunami tragedy has, however, united the politicians against the scientific community. The blame for issuing no warning even after the waves had struck the Tamil Nadu coast has been placed at the door of the oceanographers and geologists. One of them, who caused an evacuation two days after the first strike, is also under fire. Finding scapegoats even for tragedies is not new.

Kerala has its faults, like other places, but the climate is not harsh, the sky is still blue with shining stars, the air is clean, greenery is everywhere and the sea and the backwaters calm the mind. Intellectual activity is robust, but not overwhelming and there is no indecent show of wealth. The people are warm and friendly. It is a good change from the hectic life of world capitals. With the Internet, the CNN and the cell phones keeping us in touch with the world, no part of the world is far anymore.

Then why not live in God's Own Country itself?

Mr. Sreenivan is the Former Ambassador of India to the United Nations, Vienna and Former Governor for India, International Atomic Energy Agency, Vienna

തിരിച്ചു വരവ്

ഡോ. രവി വർമ്മ

വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ വിമാനമിറങ്ങുമ്പോൾ ഒന്നേ ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ - വൈദ്യശാസ്ത്രത്തെ ചില വിഭാഗങ്ങളിലെങ്കിലും പൂർണ്ണസാങ്കേതികത്വവോടെയുള്ള അനുഭവസമ്പത്ത് ആർജ്ജിക്കുക. ലക്ഷ്യം വ്യക്തമായിരുന്നതിനാൽ തിരിച്ചു വരുന്ന തീരുമാനം എടുക്കാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടായില്ല. പലരും അന്നു ചോദിച്ചു എന്തിനു തിരിച്ചുപോരുന്നു എന്ന്. ഉത്തരം പലതുണ്ടെങ്കിലും പ്രധാന കാരണം സ്വന്തം നാട്ടിൽ ജീവിക്കുന്നതിന്റെ സുഖം തന്നെ. എന്തൊക്കെ കുറ്റങ്ങളും, കുറവുകളുമുണ്ടെങ്കിലും പെറ്റമ്മ പെറ്റമ്മയല്ലാതാവുന്നില്ലല്ലോ!

തിരിച്ചു വന്ന ശേഷം ഇവിടുത്തെ സാഹചര്യങ്ങളുമായി പൊരുത്തപ്പെടുക എന്ന സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ദുഷ്കരമായി തോന്നിയില്ല. കാരണം എം. ഡി. കഴിഞ്ഞ ശേഷം 3-4 വർഷം സ്വന്തം നാട്ടിൽ പ്രാക്ടീസ് ചെയ്ത ശേഷമാണ് ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കു പോയത്. മാത്രവുമല്ല ഞാൻ ചേർന്ന ആശുപത്രിയിൽ വേണ്ട സാങ്കേതികത്വം അവർ ഒരുക്കിത്തരികയും ചെയ്തു. അതുകൊണ്ടു തന്നെ ജോലിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മോഹഭംഗങ്ങളൊന്നുമില്ല. എന്നു മാത്രമല്ല വളരെയധികം സംതൃപ്തനാണ് താനും.

തിരിച്ചു വന്നതിന്റെ പ്രധാന കോട്ടം വാമഭാഗത്തിന്റെ കറുത്ത മുഖം കണേണ്ടി വരുന്നു എന്നതാണ്. ഒന്നു തുമ്മിപ്പോയാൽ, 'ഓ ഇംഗ്ലണ്ടിലായിരുന്നെങ്കിൽ എനിക്കിങ്ങനെ തുമ്മേണ്ടി വരില്ലായിരുന്നു' എന്നു വരെ ചിലപ്പോൾ കക്ഷി പറഞ്ഞുകളയും! ഇക്കാര്യത്തിൽ എന്റെ ദർശനം ലളിതമാണ്. മനസ്സിനു സംതൃപ്തി തരാത്ത ജോലി ചെയ്ത് അഥവാ തരാത്ത സ്ഥലത്തു ജോലി ചെയ്ത് കുടുംബം പുലർത്താനാവില്ല.

നമുക്ക് കാലം കഴിയും തോറും ഹൃഹാതുരത്വമുള്ളമാക്കുന്ന ഓർമ്മകൾ അന്യം വന്നു കൊണ്ടിരിക്കയാണോ എന്നു സംശയം. അഥവാ അങ്ങനെയുള്ള ഓർമ്മകളെയൊന്നും നാം സംരക്ഷിക്കുന്നില്ലേ എന്നു തോന്നുന്നു. മാത്രവുമല്ല നാം അതിനു പകരം ബിംബങ്ങളെ കടം കൊണ്ട് അതിനെ മലയാളീകരിക്കാനുള്ള ശ്രമത്തിലുമാണ്. അടുത്ത് മനോരമയിൽ കണ്ട ഓണവൃക്ഷത്തിന്റെ ചിത്രം കണ്ടപ്പോൾ അതാണ് തോന്നിയത്. സായിപ്പിന്റെ ക്രിസ്തുമസ് ട്രീ എന്ന സങ്കല്പത്തെ കടം കൊണ്ട് സാംസ്കാരിക പാപ്പരത്വം. മഹാബലിയെപ്പോലും മിമിക്രി കാസറ്റുകളിൽ ഒരുങ്ങുന്ന കോമാളിയാക്കി ചിത്രീകരിക്കാനാണല്ലോ നമുക്കു തിടക്കം! സാംസ്കാരിക പൈതൃകത്തിൽ ഉറച്ചു നില്ക്കാത്ത ജനത കാലക്രമേണ അസംതൃപ്തരായി മോഹഭംഗങ്ങൾക്കടിപ്പെടാൻ സാധ്യതയേറെയാണ്.

വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് മുടങ്ങിപ്പോയ ശാസ്ത്രീയസംഗീത പഠനം പുനരാരംഭിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു എന്നത് എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രധാനമാണ്. മക്കൾക്ക് ശാസ്ത്രീയമായി നൃത്താഭ്യസനം ഇംഗ്ലണ്ടിലായിരുന്നെങ്കിൽ ബുദ്ധിമുട്ടാകുമായിരുന്നു എന്നാണ് തോന്നുന്നത്.

ഇംഗ്ലണ്ടിൽ വന്നതിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ നേട്ടം എന്തെന്നു ചോദിച്ചാൽ സ്വന്തം അറിവില്ലായ്മയെ അംഗീകരിക്കാൻ പഠിച്ചു എന്നതാണ്. അറിവില്ലായ്മ ഒരു അപരായമല്ല എന്നും പഠിച്ചത് അവിടെ നിന്നാണ്.

അവസാനമായി തിരിച്ചു വന്നത് തികച്ചും സാർത്ഥകമായി എന്നു തോന്നിച്ച് ഒരു സംഭവം കൂടി പറയാം. ഒരു ദിവസം ഒരു മീറ്റിംഗിന്റെ ഇടയിൽ നിന്ന് എന്ന് തിരക്കിട്ടു ഒരു നവജാത ശിശുവിനെ കാണുവാൻ വിളിച്ചു വരുത്തി. ചെന്നപ്പോൾ കുട്ടിക്കു ശ്വാസവും, ഹൃദയമിടിപ്പും എല്ലാം ഇല്ലെന്നു തന്നെ പറയാം. അടുത്ത രണ്ടു ദിവസം മരണവുമായി മല്ലിട്ട ആ കുട്ടിയെ രക്ഷിക്കാൻ ദൈവകൃപയാൽ എനിക്കു കഴിഞ്ഞു. ഒരു ദിവസം കുട്ടിയുടെ മുത്തച്ഛനുമായി സംസാരിക്കവേ അദ്ദേഹം ഞാൻ എവിടുന്നാണെന്നു ചോദിച്ചു. കൊടുങ്ങല്ലൂരിന്നാണെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു കുഞ്ഞിക്കാവുകുട്ടി തമ്പായിയെ അറിയുമോ എന്നായി ചോദ്യം. അമ്മയാണ് എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹം ആശ്ചര്യത്തോടെ, 'ഇശ്വരാ. ദൈവത്തിന്റെ ഒരു നിയോഗമേയ്.' എന്നു പറഞ്ഞു. നാലു പതിറ്റാണ്ടുകൾക്കപ്പുറം എന്റെ അമ്മയുടെയൊപ്പം ചിറ്റൂർ കോളേജിൽ പഠിച്ച ആളായിരുന്നു അദ്ദേഹം. സഹപാഠിയുടെ മകൻ കൊച്ചുമകന്റെ രക്ഷക്കായി. വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം എത്തുക എന്നത് ദൈവത്തിന്റെ തന്നെ നിയോഗമായിരുന്നിരിക്കണം. അന്നെന്നിക്കു തോന്നി എന്റെ തിരിച്ചുവരവ് അർത്ഥപൂർണ്ണമായി എന്ന്.

Dr Ravi Varma currently works as a Paediatrician at Mother's Hospital, Thrissur. Both he and his wife, Veena, are talented singers who were keenly involved in KALA's activities during their time here.

An Eye-Opener

Dr. Kalpana & Dr. V.C. Parthasarathy

(Ophthalmologists at Solihull & Hartland Hospital, Birmingham)

Life in India can be a hard slog. Every day is a struggle to survive as the competition is intense. Our experiences in India made us feel that the cost of living was high for someone who earned a modest, average salary and expected to live as one would in the West. Corruption, poverty and lack of cleanliness was evident everywhere that one went. Social injustice was rife. We couldn't wait to get out of India.

The attitudes of most people that we met were steeped in caste, religion, traditional values, superstitions and prejudice. Generally the people around you had the disconcerting habit of treating someone who had any connections abroad, recently returned from the West or earning big bucks as someone 'special'. Driving around in India was like being in a video game, trying to outwit all sorts of obstacles. It was a complete nightmare.

One difference was that help around the house was readily available. However, we preferred doing these tasks ourselves, as was the case in the UK, because it involved much less hassle. The same considerations applied to cooking as well.

The bottom line seemed to be that a large bank balance equated to a good life in India.

With respect to customs and traditions, these are still followed, but mostly by people in the villages. People like us who emigrated to the West a few years ago are still stuck in a time warp. We still imagine India to be the way it was when we first left the country.

But times have changed. The youngsters are very westernised in their thoughts, attitudes and attire. Discos and nightclubs now exist for the entertainment of the youngsters. Many of the fast food outlets seen in the West - Macdonalds, PizzaHut and KFC to name a few – have sprung up in most cities and big towns. More women now work outside the home perhaps to be able to afford a higher standard of living, which they have now got used to. Working women seldom cook at home and most families nowadays tend to eat out, especially on weekends. They feel that this way they get to taste different types of cuisine. Believe it or not, they feel that eating out is the cheaper option!

There are a few good things to be said too. The transport system in India has improved considerably – there are new highways, better roads, a good public transport system, frequent intercity trains and several new airline companies, each competing with the other in offering high quality service. The computer revolution has taken off in a very big way too in India. Almost everyone is computer literate and there are so many internet cafes, which have sprung up not only in big cities but also in little remote villages.

There were several reasons for returning back to India. We felt the need to serve our own countrymen. There was also this desire to be socially accepted. We always felt that however successful one became living in the West, one was never really made to feel a part of the western society. However, the main reason for moving was the feeling that the children needed to grow up in their own country; with people of the same skin colour so that there would be no blatant discrimination on the basis of their skin colour. It was also important for them to know their roots and not feel like social outcasts in their own country.

Our reasons for returning to the West were purely financial. Looking back now we know that we did not have enough financial backing when we decided to return to India. When we next go back to India - which we will do eventually - we will certainly do it in a very different way!

ÌÞÛÞÎÃßÎÑ _ μÕßÄμ{όφ Õçμ;ÄßÎόφ §wßø çİçÈÞX

ÎÛÎÞ{μÕßÄßÎßW ÌÆøÕßæXùíόφ
μόÛàÈÄíόæçİόφ μόCόÎÎÞİßÕß{Bßİ
ÉvîôxY ÌÞÛÞÎÃßÎÑíόæçİ, ¼ÞX
ØİçÈÛÉóÕİ}ç Õß{ßİßøóK
ÌÞçÛÞMóÕßæa ³N^ABİj.
RÕßGİAóm μóGßWÈßæKæK ¼Þ _
æÈßGóÕÞÈßW ÈùKóÈçAæG”
®KóÈÞçİßİ μß{ß μóçóÕßGİ ÈùKó
çÉÞİß.

ÌùøÆÖμABÛç μÞÕçø°ÈÈçJß,
ÕøøçÄÛİóùAó ÍóÛMÞW °óøJóK
μÕßÄμ{ÉμK}óÄKó ÌÞÛÞÎÃßÎÑ.
¥ÕVAİ - UÕóç ©KÄİÞİ øøøbÄß
¥ÕÞVÄİ ©ZæMæç ¥ÈÕÇß
¥ÕÞVÄóμ{όφ ÌùóİÄßμ{όφ ÛİßİßGóİj.
øÞÛßÄçÈßÉóÄ ÌùóİÄß,
øÞÛßÄçÈøàfJİ ÉóøøİABøBZ,
çμdwøÞÛßÄç ¥ABÁİß ÉóøøİABøç,
®ÝóJİ»X ÉóøøİABøç, ÛßÄÞOßμÞ
¥LV¼j¼È ¥ÕÞVÄİ, ®X.Õß. øÞÛßÄç
ÉóøøİABøç, ÕUçJßZ ÉóøøİABøç
®KßÕ ¥ÕİßW °ßÛÄÞÄj.

ÌÞÛÞÎÃßÎÑ μÕßÄμ{ßW,
μóMóèμ, ¥N, μόçóçİßÈß, dØñàÛäÆİç,
dÉİÞCóøç, æEPÛßW, μ{ßæABG
ÄóçBßİÕ ÌÞÄäøçÈÛç Äó{áOKÕİÞÄj.
æÕ{ßİßW, ¥ÕVÈÞçóKó, dÉÄÞİç,

çÛÞμÞLøB{ßW, ÍóJÛß, ¥ÕÛJßW,
È-øJßW ÄóçBßİÕ ÌÕßxİAøßİÄj ÌÈóxc
ÌÈTßæa øç,x}B{όφ ÌôÛççÌÞçÕóİÞÄj.
ÈàKàçİ §ÄßÛÞøBç{İόφ
ÉóøÞÄμÄμç{İόφ ÌçÞøİÞAB
®ÝóÄßİÕİßW °ßÛÄÞÄj ÌÝóÕßæa μÄ,
ÕßÌàxÄX, ÍàxİV, ÕßÕbÞİßdÄX ®KßÕ.

‘ÌÞÄäÄbJßæa ÕßçÕbÞø -Þİßμ’ ®Kİ
øóμóİÞV ¥ÝßçABçİ ÕßçÕxßMßAóK
ÌÞÛÞÎÃßÎÑ ÍAæ{ æÈÛİ ¥NİÞİß,
μóGßμ{όæç Èßxİμ{CİÞİ øçÛÞÆø
dÉμçÈçμİ ÌÈTóÈßùE ¥N ÈÞçóKó.
“æÄÞGßÛÞGóç ¼ÈÈßæİ æÈæGKó
ÄGßÈàAB øçÌÞİÈÄİóμZ;
çμGó ÈßKßW ÈßKßA{-àÄß ¼ÞX
‘μÞGóæμKóæç æμÞİÉó¼Jßæİ’ Q
æμÞİó øçÛÞÆøX °ßÈÉóø ìæμÞİó
μóGßæİ ÄçÛÞçß ¥ÝóABABİÄßKó ¥N
ÕÞøßAóKó. ÈßKàçİ,
“ÌÞÛßİÛà ÌμæKKÉóÄÞÉ
çÛÞÛİÞİÄàK} ÌÞÄäÛäÆİJßW,
æİæÛİ ÌdLßİßçÄçÄÞ ÌäÆóøbøç:
æ°Ûİó,μÞÕbøßMßAó ÄÈİæÈ;
çÉÞİJçÛÞçæG ÄKÉó¼Jßæİ
çMJ}}óİXÉóÛ æμÞİóèμæμÞİÕX:
¥JÈßÄCæİİ æÄÞçÞX ÌçÛÄó _
ÌßdÄİÞdÄç μ{CİÛóUèμQ

çÛÞμμ{όçİJßæÛ ®ÛİÞÕøóæçİόφ
®ÛİÞÛßæáόç ¥NİÞİß,
©N æÕABX ¥çóAóK ¥NçİÞçİ ÌμZ
ÈùíóKó, ‘®æa ÈøİAóGßæİ ©N
æÕİÞæÛ ¼ÞX Íóçç μÞÄßİó Äø’
®Kİ. μóEßWÈßæKÞøóÈÞÄç
“¼ÞÈàÈÉFJßKNİÞæİCßæÛ
ÌÞÈßÄİÞİ Õøó ÈßX¼zcÞİÞæÈQ

ÕÞrÛç “ÕbøçøÕİóæç
øøÈÞLøÞİßGßÄj ¥ÕV μİÄj.
“ÌKßÛßÝÉó ÈçAóç ÉóÝóçÕİó
æİÞKóÛÞ{ßMÄßæÈX èμμZ æÕOçÕ
ÕÞÈßçÛABøÞWAóÄßAóKó ÈfßÄ
KÞÈwÕÞİÉßÛóç ¼ÞXÉæCçóÄçÕ
¥ÛİÉç °ÄæEÞøó ÉóÛİßXæμÞçİßİóæİ
Kfßμ{ßW ÄÉóçİÞxİÉçÈßùAçÕ

μΥÍÃßÈßæKμÃæAμ{ßAóÍà_
 μN}dÉÉFæJ ¾PæEKó μPÃóçÍ
 ¥KóÃP× μÜjÉPíóÃBZÄX èμçÖÜ
 ÄàK}óçÍ ÍPÃäÜãÆíç ØóøðÉÍPç”
 ¼àÖßÄPÈóÍÖBZ μ¿KóçÉPμóçOÞZ,
 ¥Õ ÄæK °ßÜÄj ¾N}ßMßAóKó ®Kóç,
 ¥Õ ÄæK ÉPμæM¿óJóKó ®Kóç
 ÍPÜPÍÃßÍN ¥ùßÍóKó.

**ÖßÖbðjçÈÜç Öß¿J}óK
 ØÈçPØÍPÖÍPÃj ¥ÖVAóÍPíßóKÄj.**

μP{àÈäJç ®K μÖßÄÍßW
 'ÉßÝ°
 ÍJ}cdÉ¼μ{ßÜXÉÚÝß°íóÖßçGXçdμPÇç”
 ®KóÈùíóKó μP{ß. ²æðPÜ æíííßW
 dÉÉFJßæa °ÖbøçæJ ÍóÝóÖX
 ²ÄóAÞÈPÖß°íPÃj μP{ß æ°íñÉßÝ.
 Äó×jGæøæμPKj ÄPmÖÍP¿óK μP{ß
 ²¿óÖßW ¥ùßÍóKó, ØbLç ÈPÄÈPí
 ØÆPÖßÖæa çÍÜPíßóKó@ÈäJç ®Kj.
 ¥ÄùßEj Øbíç ÈPÖj°PjÉßAóμíPíß.
 ¥æÄMÜß μÖß ÈùíóKÄPÃj
 “ÆÍPÜ}øçÜíPÉPÉßμZ; - æù
 ÄÍPÜ}øçÜíP ÖßfμðçQ

®ÜíPÖðç ÄÍPÜ}ðPÃí ®K ÍÈØjÃßÄß
 ¥ÖVæAçMÞÝóÍóÍPíßóKó. ÖàGßæÜ
 μóÚçæ°íñ çÖÜAÞVAóçÖÍß
 ÖPÆß°íóÈßWAóK ÈÜ
 Øwí}B{óÍóÍPíßGóÍj.

ÍÝóÖßæa μÃíßW, ÜßçØÍPÞç
 Öß¼Íß°íóçÖP ®Kj ÈøÖóðPíæÈæAÞj
 ÉóÈ£ÈøßçÖPÇßMßAóKó. ®KßGj
 ÈøÖóðPíçÉP¿ó ÈùíóμíPÃj,
 RÄó»ÍPç ÈμçÉPAP× çÍP·ßμ{àGç μôGß
 æÖ°í ÍPÈØÖμjÃß ÈPÝPABíçÜíP μóçE
 ÉPøßæa ÈZAcðÄ, ÈPÝjÖOó
 çÈ¿PÈÜíà_
 ÍPøÄç ÈßÄPÄZÄKÞvàiÇÈç μóçE.Q
 ÜßçØÍóç ¥ÜÇPøÖóç ²ÝßEj
 ØjçÈÜJßçaióç μPøóÄçJßçaióç
 dÈμPÖç ©ZæAPUóçOÞZ ¼àÖßÄç
 ®BßæÈ ØOKÍPμóKó, ØPj}μíPμóKó
 ®Kj μÖß μPÃß°íó ÄøóKó.
 ÜßçØAóÈçÍP·ß°í ÈøÖóðPíæa
 °óÍÜßÜóU ÄøóÍßÍPÈJßæa ÍÝó ®ùßEó
 μ{EçMÞÝPÃj ØówøÍPí çμøç
 'É°íÈPABÜ æÖ°íçÉPæÜPøóÈP¿j”
 ÍÖß°íÄj.

®ÜíPçμÝßEj ¥ÜÇPøÖßÍóμjÄÈPí
 ÈøÖóðPíX, ÍçÜdwP°Ü ÉÖí}ÄJßæa
 Íóμ{ßW ÈßKóæμPíj ¾ÄíPç P×BAP×
 ²øóBóK çμø{æJ ÖafßAóμíPÃj.
 R®CßÜóÍPÖbPØÍóæIX ÈP¿ß°ííóK_
 æÄX æÈíøX
 çÍPÄßMÄßTPÜØßμÈPíÜí_
 ÍóÜóÍàùíPWæ°íñ æÄÜóμæ{HßÜPßß_
 ÍÜóÈPZ çÉPAóæKÞøßM¿ÍP{ßAPíÜí;
 ÄÜíßW °ÖßGóK μPÜßÜàÖæÈμl
 ÍÜÖÆbßÈÍJßX ØíçÍóJ}ßAPíçÜðP!Q

- Äó ÇN}PÈó×jGÞÈB{óç
 ØjçÈÜμPøóÄçB{PßW
 dÈç°PÄßÄíPçÍÄàðó ®Kó ØjÄPÉßAP×,
 'ÖPvàmíßW", ÉyßæíÖßGj «×ßÄbç
 Øbàmøß°í ÖPvàmíßW, §ÄæíæμPßK
 çÖ¿æÈ, μß{ßÍóæ¿ Äó£¶Jßæa çÈøßW
 ÖßfßAPÈóU ÇPßN}ßμíÜíóçÍP? ®Kó
 μÖß ç°PÆßAóKó.

§Èß 'ÖßÍà×ÄÈßW", Íóíç μÝßEj
 øP¼PÖPíß ÖPÝóK ÖßÍà×ÄæÈæμPíj
 ÍçÜP°ßMß°íó
 “²øó ÈPøßæí çμíÖßMÄßW μíJ} ¾P×
 ÉøÈPøßÍPøPæμíPßVJj} çμÝjÖÄó
 çμçGXQ
 ÍóíJßæa Äó×jÈÜBZ. ¥ÖØPÈç ÈùíóKó,
 RÇN}ÖóÍÇN}æJçÉPæÜ ÈßVgíPÖPçQ

ÍÈóxc çμdwßÄíPí “ÖafÄç
 ÍPÜPÍÃßÍNíóæ¿ “Öbø ØCWÉJßÜóÍóÍj.
 'dÈðPÆç” ®K μÖßÄÍßW
 ÖÝßÉP¿óÈÄç μæG¿óJ Í{óæ¿
 ¥ÍßÍP×μÈPíß “ÖbøæÈ,
 °ßdÄàmøßAóKó. RÖßÖAóKÖVAj
 æμP¿óAóK ÍfÄíPÃj çÆÖPßKæíKjQ

“ ÄÄb¼j¾PÈßÍPí, ØPÜßÄç
 ÄùÖPßæÜ ¥NíPí, ÍPÜPÍÃßÍN,
 °ßxÈðVçμPÖßÜμæJ
 μóFóHßøP¼Íóæ¿Íóç ÈPÜPßPßGó
 æμP°íóμGß¥Níóæ¿Íóç Íμ{Píß, 1909
 ¼ðÜPíj 19e, ÄcÜðV ¼ßÜíßW,
 ÉóKíðVAóç d·bPíJßæÜ ÈPÜPßPßGó
 ÄùÖPßßW ¼Èß°íð.

¥°j»X §ç·íà×ßÜóç, ÍÜíP{JßÜóç,
 ØçØíμãÄJßÜóç Èøß¼í¾PÈßÍPíßóKó.

¥Níóç, ¥ºj»Éóç ØÞÙßÄcJßW
ÖÞØÉÍóUÖØÞÍßðóKó.

ÌÞÜÞÍÄßÎNíóæ¿ æ°ùóMµÞÜç
ÉóKÍôVAó{Jßæa
d·bÞÍàÄðóðßÄÄbJßW ÄæK ÍßðóKó.

‘É°ÞðßµÍÞÍ ²ðó ÖßÆcÞÍcÞØç ¥ÖA}ó
ÜÍß°íßGßÜïc. ¥ºj»ÉßW ÉßKóU
ØÜÞÍB{óç, µóÉóHßÈOàÖæa ²ðó
ÍÄßAðùó xcôxÉóç ÍßðóKó
!ÆcÖßÆcÞÍcÞØç. dÉÇÞÉÍÞÍóç
¥NÞÍÉÞÍ dÉÖØñ µÖÍßíóç ÖßÖJ}µÉóÍÞÍ
ÉÞÜMÞGóÉÞðÞÍÄÇÍçÉÞæa èÜdlùß
ÍßðóKó ÉÞÄÖÞÜ. æ°ùódÉÞÍJßWÄæK
ÍÞ·ÖÄÞÆß ÉóðÞÄBZ, ç¿ÞZØjçÜÞÍj,
ÖßçÖµÞÈwX, ¿Þç·ÞV, ÄßçÍÞØÈß,
µÞ{ßÆÞðµÞÖcBZ @ÜÞç ÖÞÍßíó.
ÍÞdÄÍÜí, ¥NÞÍÉÞÍ ÉÞÜMÞ¿Éóç,
¥çgÜJßæa @JÍ ØóÜäJj ÖUçJÞZ
@ZæMæ¿ÍóU çµÍZÞðÞÍ µÖßµ{óç
ç°Kó}U ØÞÙßÄc °ºj}µZ çµZAPÉóU
¥ÖØðBZ §ÖVAj ÇÞðÞ{ç ÜÍß°íßGóÍj.

¥ÖV Religious ÍßðóçKÞ?

¥ÄßæÉMÚß ²ðó ¥ÖÄÞðßµÍßW
çÁÞ·@ç·ÜàÜÞÖÄß §BæÈ ÈÝóÄóKó.
RÉÞÉæJ æÖùóAóµ, ÉÞÉßæÍ
æÖùóAóKÄßKó Éµðç ØjçÈÜß°íj
ÉÞÉßVÍóµjÄÉÞAóµ @KÄj dµßØñó
ÆÖ}ÉÍÞæÄCßW ÍÄJßæÜ ¥ç·ÍÞÄj
ÌÞÜÞÍÄßÎN. ¥Üí ¥Äj ¥ç·óÜàÍÞÜæÈ
æÖùóAÞJ Íóíæa ÆÖÄÉÍÞæÄCßW
ÍóíÄÞç·ÍÞÄj ¥ÖV. ¥ÄóÍÜí µÞÉÞÜßµKj
ÄÜÍúóAÞX §ðóKóæµÞ¿óJ dÖàÖCðæa
ÆÖÄÉÍÞæÄCßW ¥ÄßçÜÍóç ¥ç·ÍÞÄj.”
@ÜÞÍÄJßçÉÞ¿óç ¥Öðóæ¿ ØÍàÉÈç
§BßæÈ ÍßðóKó. §ØÍÞÍßæÉMÚß
¥Öðóæ¿ ÄÍßÍßW µóùß°íÄj—
“§ØÍÞÍßW ÍðKóÄÜB{óÍj
@çAÄj @çAÄÞÄj, ÈßçAÄj ÈßçAÄÞÄj
ÈßçAÄj ÈßçAÄÞÄj, @çAÄóç ÈßçAÄÞÄj
@çAÄÞçÍß ÈßçAÄÞçÍß ²KóÍßÜí.
³çðÞ ¥ÉóÍÖJßKóç ³çðÞÜäÆÍÍóÍj
³çðÞKßÜóÍßðóKó dÄØßAóKÄj
¥ÜíÞÜóÖÞÄj, çÖÆÉÍÞÍóç
!ÜíÞÆÍÞÍóç.”

ÌÞÜÞÍÄßÎN ÈüÍóKó, ‘d·ÞÍàÄ¼ÉÄÍóæ¿
¥ÍôÜc ØOJÞÄj çÆÖÞÜßBZ. ÖßÖÞÜÍÞÍ

¥ÖÜMùOóµ{ßW µóGßµZ ÖóíÖÞÍó
— Üjµ{ß°íóÖ{ðæG,
¼àÖßÄØtcÍßæÜJßÍÖV ²Jóç°K}j
ØíÜäÆØçÍÞxÄç È¿JæG.

dÉØBBZçAP, ÉÍÜóÍóùµ{óæ¿
ÉðßÖàÜÉJßçKÞ ¥Ö @ÉçÍÞ·ßAóKÄó
Ä¿ÍóµÄæKçÖÄç. ÍÍóÇÍÜí ÇN}æÍÞçK
ÍÉóxcÉó øÍÞÍóUó @KÞÄçÜíÞ çfdÄç
ÈæN ³N}ßMßçAÍÄj.’

ÍÍðÄBZ Äc¼ß°íj, ¶ÞÆßÖdØñç
Øbàµðß°í, ·ÞtßIX Íó·Jßæa ¥ÖØÞÉ
dÉÄßÈßçßµ{ßW ²ðç{ÞÍßðóKó
ÌÞÜÞÍÄßÎN. ØÄçç, ¥ÜßçØ Äó¿BßÍ
ÉFÍÜÞÍôÜïcBæ{ Öß¿ÞæÄ ÉßXÄó¿K}ó.
@LßÜóç @çMÞÝóç ÈÜí ÖÖBZ ÍÞdÄç
µÍ ²ðó ØÞÄbßµÍÞÍßðóKó ¥ÖV.
§ÜíÞJÖðóæ¿, ¥ÄÞÍÄj
ÆóVÍÜðÞÍßGóUÖðóæ¿ ÍÞ·Jó
ÈßKóæµÞÍÞÄj ¥ÖV @çMÞÝóç
Öàß°íßðóKÄj.

¥ÖØÞÉÍÞÍß, @KÄÍÞÍ ØððbÄß ¥ÖÞVÄj
µßGßÍ ‘èÉçÖÆcç” @K µÖßÄÍßæÜ
µóù°íóÖðßµZ.

“@ÉßAùßæÖÞæGÞGóÆßæA,
çµÞÖßÜßW
ÍßÉóæJÞðó µÜíßW ÉÄóBß ÈßKóÈà
µßÄÜßæÜÄHàV, Ö{MßæÜ ÈðÖóç
ÈßÉAóçÖÍß ¼ÞæÈ¿óJó Øðß°íó
§¿ÖÝßµ{ßÜßùBß ÈàBóçÖÞV—
Aß¿ÍßW çµZAPÍj ÈßXØbðç
ÈÜçMÞÝóç,
ÈßÉAPÍjAJß°íð Øó·tßÍÞç ÇðÉç,
ÈßÜÖß{AßæÜ ÄßðßµZ ÈàGß¼ÞX.
¥ÜæTÞ¿óBçÖ ÈßÜÞæÖÞÝóµóæÍX
KµJ{JßW ÖKßðóK ÈßXÍóKßW
¥ÉÞÆßÉððóx ÈßçÖÆßAæG ¼ÞX,
ÍçÉÞÖ°£dµßÍÞÍçóðÍàÍKçQ

! ÈßçÖÆcÖóç æµÞÍj, 2004 æØÉjÜOV
29e µHßæa ÖÞÄßÜ¿°íj, ÍðñßxjµJßæa
ÄßðßÄÞÝjJß ÍÞçÜÞMó
¥ÉÞÆßÉððóxæa ¥¿óçJAóçÉÞÍß.
ÉôH}ç ÉóH}JßW
ÜÍß°íó.....
.....

“ ζÜŋÈø ÄïïùþΑόŎþΧ ØÙþïßŋ ŎßŎßÇ ÎÜïþ{dÉØßiàμøÃBZAόø, μô¿þæÄ ÌþÜþÎÃßïNïóæ¿
ÎμZ ζÁþ.ØόçÜþ°ÈAόø ®æXù dÉçÄçμ Èwß çøŋæM¿öJóKó.

Music

*I've been in love with you
For as long as I remember.
From childhood days
To present nights
Bringing infinite pleasure.*

*I've been in love with you
From bad times through to good.
In times I'm bleeding
Times I'm needing
You're hearing every word.*

*I've been in love with you
And it's unconditional.
You lighten everyday
Sometimes subtly
But I still can't do without.*

*I've been in love with you
And trust it's all i know.
Every fibre of my being
Print engrained
Upon my soul.*

*I've been so deep in love with you
You're my oxygen.
Couldn't exist
Without your spiritual kiss
With you is knowing heaven.*

*I've been in love with you
And I'll love you all my life.
Paint each day
Colour my soul
You bring eternal light.*

Hema Nair

‘വിദ്യാധനം സർവ ധനാൽ പ്രധാനം’ കേരളത്തിൽ ഇന്ന്

ഡോ: കെ. രാജഗോപാൽ

പണ്ട് ഞങ്ങളൊക്കെ പഠിയ്ക്കുന്ന കാലത്തു് രണ്ടാം പാഠ പുസ്തകത്തിൽ ഒരു പദ്യമുണ്ടായിരുന്നു,
ഗാന്ധിജിയെക്കുറിച്ച്,

“മുൻവരി പല്ലുപൊയ്പോയ
മോണ കാട്ടി ചിരിച്ചൊരാൾ,
ചമ്രം പടിഞ്ഞിരിക്കുന്ന
പടം നീ കണ്ടതില്ലയോ?
അതാണു ഗാന്ധിയപ്പുപ്പൻ,
ആരിലും കനിവുള്ളവൻ,
കുരുന്നു നുള്ളുവാൻപോലും
കയ്യറയ്ക്കും മഹാബലൻ”

ഇന്ത്യയുടെ രാഷ്ട്രപിതാവ് മഹാത്മാഗാന്ധിയെ കുറിച്ചുള്ള പദ്യം. അതു പഠിപ്പിക്കുന്ന അദ്ധ്യാപകൻ ഗാന്ധിജിയെക്കുറിച്ച് വിവരിച്ചു പറഞ്ഞു തന്നിരുന്നു - “മോഹൻദാസ് കരംചന്ദ് ഗാന്ധി 1869 ഒക്ടോബർ രണ്ടാം തീയതി ഗാന്ധി ഗുജറാത്തിലെ പോർബന്ധറിൽ ജനിച്ചു. 1948 ജനുവരി 30-ാം തീയതി അദ്ദേഹം ഒരു മതഭ്രാന്തന്റെ വെടിയേറ്റു മരിച്ചു.” അതു പറയുമ്പോൾ അദ്ധ്യാപകന്റെ കണ്ണുകളിൽ വെള്ളം നിറയുന്നതു് ഞങ്ങൾ കണ്ടിരുന്നു. അതായിരുന്നു അന്നത്തെ ‘അദ്ധ്യാപകൻ’!

കഴിഞ്ഞ രണ്ടു് മാസം മുമ്പു് കേരള പബ്ലിക് സർവീസ് കമ്മീഷൻ സോഷ്യൽ സ്റ്റഡീസ് പഠിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഹൈസ്കൂൾ അദ്ധ്യാപകരെ നിയമിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി തിരുവനന്തപുരത്ത് ഇന്റർവ്യൂ നടത്തി. ഹിസ്റ്ററിയിൽ ‘ബിരുദാനന്തര ബിരുദവും, ബി. എഡും.’ കരസ്ഥമാക്കിയ ഉയർന്ന മാർക്കോടെ വിജയിച്ച ഒരു ഉദ്യോഗാർത്ഥിയെ ഇന്റർവ്യൂ ചെയ്യാനുള്ള ‘ഭാഗ്യമോ’ ‘നിർഭാഗ്യമോ’ എനിയ്ക്കു ലഭിച്ചു. ഞാൻ ആ ഉദ്യോഗാർത്ഥിയോടു വളരെ ലളിതമെന്നു് ആർക്കും തോന്നുന്ന ഒരു ചോദ്യം ചോദിച്ചു, “ഗാന്ധിജി എന്നു ജനിച്ചു?”

തിരുവനന്തപുരത്ത് ചില ആളുകൾക്കു ഒരു സ്വഭാവമുണ്ട്. നാം എന്തു ചോദ്യം ചോദിച്ചാലും, ഉത്തരം നൽകുന്നതിനുമുമ്പ് അവർ ഒരു മറുചോദ്യം ചോദിക്കും.

ഉദ്യോഗാർത്ഥി തിരിച്ച് ഒരു ചോദ്യം ചോദിച്ചു, “ഏതു ഗാന്ധിജി? ഇന്ദിരാ ഗാന്ധിജി ആണോ, സോണിയാ ഗാന്ധിജി ആണോ?”

ഇന്റർവ്യൂ ബോർഡിലെ അംഗങ്ങൾക്കു ചിരിക്കാതിരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഞാൻ പറഞ്ഞു, “മഹാത്മാ ഗാന്ധിജി.”

ഉദ്യോഗാർത്ഥിയുടെ ഉത്തരം പിന്നീട് വളരെ തിടുക്കത്തിലായിരുന്നു. “ഓ..... ആ ഗാന്ധി..... അദ്ദേഹം ഏതോ ജനുവരി 31-ാം തീയതി ജനിച്ചു.”

ഞാൻ അതിശയിച്ചില്ല. എന്തെന്നാൽ ഇതുപോലുള്ള ഉത്തരങ്ങൾ ഇതിനുമുമ്പും എനിക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. “അപ്പോൾ അദ്ദേഹം മരിച്ചതെന്നാണു്?” സ്വഭാവികമായും അടുത്ത ചോദ്യം ഉദ്യോഗാർത്ഥിയുടെ നേർക്കയച്ചു.

“ഓ..... തെറ്റിപ്പോയി; മരിച്ചതാണു് ജനുവരി .....”

“ഏതു വർഷം?” അടുത്ത ചോദ്യം. “1947” ഉത്തരം.

“അങ്ങനെയല്ലേ ഇന്ത്യയ്ക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടുന്നതിനുമുമ്പ് ഗാന്ധിജി മരിച്ചോ?”

ഉദ്യോഗാർത്ഥിക്കു ഉത്തരമില്ല.

ഇതാണ് ഇന്നത്തെ കേരളത്തിൽ അധ്യാപകരാകാൻ പോകുന്ന ചിലരുടെ ഗുണനിലവാരം. അവരാണ് ഈ തലമുറയേയും, ഒരു പക്ഷേ അടുത്ത തലമുറയേയും പഠിപ്പിക്കേണ്ടവർ. അവർക്ക് ഗാന്ധിജി ആരെന്ന് അറിയില്ല, നമ്മുടെ പൈതൃകം അറിയില്ല; സംസ്കാരം അറിയില്ല; അവ അറിയണമെന്ന് ആഗ്രഹവുമില്ല.

കേരളത്തിലെ അഭ്യസ്തവിദ്യരുടെ ഇടയിലെ തൊഴിലില്ലായ്മ രൂക്ഷമാണ്: വിദ്യാഭ്യാസയോഗ്യതയ്ക്കു അനുസരിച്ചുള്ള തൊഴിൽ അവർക്കു ലഭിക്കുന്നില്ല. തൊഴിൽ നൽകാൻ ഏറ്റവും വലിയ 'തൊഴിൽ ദാതാ'വായ ഗവണ്മെന്റിനു കഴിയുന്നില്ല. ഇതിനു പരിഹാരം കാണാൻ കേരളത്തിലെ ഭരണാധികാരികൾ നെട്ടോട്ടം നടത്തുന്നു. അതോടൊപ്പം തന്നെ കേരളത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസ നിലവാരവും താഴ്ന്നു താഴ്ന്നു വരുന്നു. ഇവിടെ ഇപ്പോൾ വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങൾ ദിനം പ്രതി വർദ്ധിച്ചു വരുന്നു. സ്വകാര്യ മേഖലയിലെ ഇംഗ്ലീഷ് മീഡിയം സ്കൂളുകളോടാണ് കേരളീയർക്ക് ആഭ്യമുഖ്യം. ഇവിടത്തെ സാധാരണ തൊഴിലാളികൾ മുതൽ ഉയർന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥവർവരെ തങ്ങളുടെ മക്കളെ സ്വകാര്യ ഇംഗ്ലീഷ് മീഡിയം സ്കൂളുകളിലേയ്ക്കയച്ചു പഠിപ്പിക്കാൻ തന്റെ വരുമാനം മുഴുവൻ ചിലവാക്കാൻ തയ്യാറാണ്. നേഴ്സറി സ്കൂളിൽ അഡ്മിഷൻ വാങ്ങാൻ ഒരു ലക്ഷം രൂപ വരെ 'തലവരി' (ക്യാപിറ്റേഷൻ) കൊടുക്കേണ്ട സ്കൂളുകൾ കേരളത്തിലുണ്ട്. അവിടെ ഇംഗ്ലീഷ് മാത്രം പഠിപ്പിക്കുന്നു. കുട്ടികൾ മലയാളം പറയുന്നതു വിലക്കിയിരിക്കുന്നു.

തനി യൂറോപ്യൻ രീതിയിൽ വസ്ത്രധാരണം നടത്താനും പെരുമാറാനും കുട്ടികളെ പഠിപ്പിക്കുന്ന 'ഇന്റർനാഷണൽ' സ്കൂളുകളും ഇന്ന് കേരളത്തിന്റെ ഗ്രാമങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. പക്ഷേ ഇവിടെയെല്ലാം പഠിപ്പിക്കുന്ന അധ്യാപകർ കുട്ടികളെ 'മംഗ്ലീഷ്' (മലയാളവും ഇംഗ്ലീഷും കലർന്ന ഭാഷ) ആണു പഠിപ്പിക്കുന്നതെന്ന് വിമർശനവും വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

സ്കൂൾ പഠനം കഴിഞ്ഞാൽ കോളേജുകളിൽ ചേർന്നു പഠിക്കുവാൻ കഴിവില്ലാത്തവർക്കും 'മാർക്കു' കുറഞ്ഞവർക്കുമായി കേരളത്തിലെ നാലു യൂണിവേഴ്സിറ്റികൾ 'ഡിസ്റ്റൻസ് എഡ്യൂക്കേഷൻ' സെന്ററുകളും, 'പ്രൈവറ്റ് സ്റ്റഡി' സെന്ററുകളും സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നു. അവയിൽ നിന്നും പതിനായിരക്കണക്കിനു വിദ്യാർത്ഥികൾ വർഷം തോറും ബിരുദവും ബിരുദാനന്തരബിരുദവും നേടി പുറത്തു വരുന്നു. ഇങ്ങനെ ബിരുദം നേടി പുറത്തു വരുന്ന അഭ്യസ്തവിദ്യർ സാധാരണ ജോലികൾ ചെയ്യാൻ മടിയ്ക്കുന്നു. അവർ വൈറ്റ് കോളർ ജോലികൾ മാത്രം സ്വപ്നം കണ്ടു കഴിയുന്നു.

ഇതിനെല്ലാം ഉപരിയാണ് കേരളത്തിൽ അങ്ങോളം ഇങ്ങോളം വളർന്നുവരുന്ന സാങ്കേതിക വിദ്യാലയങ്ങൾ, പ്രത്യേകിച്ചും, എൻജിനീയറിംഗ് കോളേജുകളും മെഡിക്കൽ കോളേജുകളും സ്വകാര്യമേഖലയിലാണ് ഇവയിൽ അധികവും ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നത്. 'പ്ലസ് ടു' (പഴയ പ്രീഡിഗ്രി) കഴിഞ്ഞാൽ എല്ലാവർക്കും വേണ്ടതു് എൻജിനീയറിംഗിലോ മെഡിസിനിലോ ഒരു അഡ്മിഷനാണ്. എം. ബി. ബി. എസ്സിനു് സ്വകാര്യ മെഡിക്കൽ കോളേജുകളിലെ 'തലവരി' 20 ലക്ഷം മുതൽ 30 ലക്ഷം വരെ രൂപയാണ് (ഫീസ് ഇതിനു പുറമെ കൊടുക്കണം). എൻജിനീയറിംഗിനു് റേറ്റു കുറവാണ്, ഒരു ലക്ഷം രൂപയിൽ താഴെമതി. ഇങ്ങനെ വർഷം തോറും എൻജിനീയറിംഗ്, മെഡിസിൻ എന്നിവയിൽ ബിരുദമെടുത്തു പുറത്തിറങ്ങുന്നവരും 'തൊഴിലില്ലാത്തവരുടെ പടയിൽ' വർഷം തോറും അംഗങ്ങളാകുന്നു. ഇന്ന് കേരളം നേരിടുന്ന ഏറ്റവും വലിയ പ്രശ്നങ്ങളിൽ ഒന്നു ഈ അഭ്യസ്തവിദ്യരുടെ ഇടയിലെ തൊഴിലില്ലായ്മയാണ്.

തൊഴിൽ അവസരങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കാൻ ഗവണ്മെന്റുകൾക്ക് കഴിയാതെയും വരുന്നു. അതിനിടയിലാണ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഗുണനിലവാരത്തകർച്ച. പഠിപ്പിക്കാനുള്ള നല്ല അധ്യാപകരുടെ അഭാവം എല്ലാ രംഗത്തും നിഴലിച്ചു നിൽക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു തന്നെയാണ് അഖിലേന്ത്യാ തലത്തിലും അന്തർദ്ദേശീയ തലത്തിലും ഉള്ള മത്സരപരീക്ഷകളിൽ കേരളത്തിലെ ഉദ്യോഗാർത്ഥികളിൽ ഭൂരിഭാഗവും പിൻതള്ളപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നത്.

മെഡിക്കൽ വിദ്യാഭ്യാസ രംഗത്തു പോലും 'തുടർ വിദ്യാഭ്യാസം' വളരെ വിരളമായി മാത്രമേ ഇപ്പോൾ നടക്കുന്നുള്ളൂ. 'വിദ്യാഭ്യാസം' എന്നതു് ലാഭം കൊയ്യാനുള്ള ഒരു കച്ചവടമായി ചിലർ കണ്ടു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ എല്ലാം ഫലമായി വിദ്യാഭ്യാസ രംഗം ആകെ കലുഷിതമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അധ്യയന വർഷത്തിന്റെ അധിക ഭാഗവും പഠിപ്പിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനും വിദ്യാഭ്യാസ ബന്ധിതമായും മറ്റും കാരങ്ങളാൽ നഷ്ടമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. സമാധാനപൂർണ്ണമായ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസ അന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിക്കാൻ കഴിയാതെ പോകുന്നു. 'വിദ്യാഭ്യാസ കച്ചവടക്കാർ' വിദ്യപകർന്നു നൽകി സമർത്ഥരായ അഭ്യസ്ഥ വിദ്യരെ വാർത്തെടുക്കുക എന്ന മഹത്തായ കർത്തവ്യം ഏറ്റെടുത്തു നടത്താൻ തയ്യാറാകുന്നില്ല. അവർ ലാഭം മാത്രം ലക്ഷ്യമാക്കുന്നു. വിദ്യാർത്ഥികൾ പഠിക്കുന്നതും പഠിക്കാത്തതും അവർക്കൊരു പ്രശ്നമല്ല. 'വിദ്യാധനം സർവധനാൽ പ്രധാനം' എന്ന തത്വം വിദ്യാഭ്യാസക്കച്ചവടം നടത്തി അവരും പ്രാവർത്തികമാക്കുന്നു!

ഈ വികലമായ വിദ്യാഭ്യാസ സമ്പ്രദായത്തിനിടയിൽ നിന്നും പഠിച്ചുവരുന്ന കുട്ടികൾ ഗാന്ധിജിയെ അറിയുന്നതെങ്ങിനെ? അവർ ഇന്ത്യയെ അറിയുന്നതെങ്ങിനെ? ഇതൊന്നും അറിയാതെ തന്നെ കേരളത്തിൽ നമുക്ക് ഇപ്പോൾ അദ്ധ്യാപകനാകാം, വിദ്യാർത്ഥികളെ പഠിപ്പിക്കാം, വിദ്യാഭ്യാസ കച്ചവടവും നടത്താം.

പക്ഷേ, ഇത് അധികനാൾ തുടർന്നുകൊണ്ടു പോകാൻ നമുക്കു കഴിയില്ല. കാരണം ലോകം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മാറ്റം വളർച്ചയുടെ നാടിയാണ്. കേരളത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസ രംഗവും വളരണമെങ്കിൽ നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ വികലമായ വിദ്യാഭ്യാസ സമ്പ്രദായത്തിനു മാറ്റം വരുത്തിയേകഴിയൂ. അതിനുള്ള ശ്രമം ഉടനെ ആരംഭിക്കേണ്ടിയുമിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ പൈതൃകവും സംസ്കാരവും കൈവിട്ടുകളയാതെ അന്തർദ്ദേശീയ തലത്തിൽ നമ്മുടെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു മുന്നോൻ കഴിയുന്ന ഒരു വിദ്യാഭ്യാസശൈലി കേരളത്തിൽ വളർന്നു വരേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. §§§§§§§§

***** **News and Views** ***** **News and Views** *****

High Achiever

Early this year, on 10th February, Dr. Ramani Manoj Kumar attended an award ceremony at the Royal College of Pathologists and was made a Fellow. She is now the holder of FRCPath. Our heartiest congratulations to Ramani.

Wedding bells for Neghal and Aneeshya

The wedding of Neghal, the son of Dr Nanu and Mrs Neena, to Aneeshya took place at the Le Meridien Hotel in Kochi on 19th May 2005. Aneeshya is the daughter of Dr Prasannakumari and Dr Rajendra Prasad, who are based in Muscat. The wedding ceremony was followed by receptions at Kannur and Guruvayur where the newly married couple were blessed by family and friends. A final reception was held in the UK at the Marriot Hotel in Langley.

Congratulations and celebrations

With the long summer days drawing to a close, there also follow the exhilaration and heart-aches associated with the publication of GCSE, AS and A-level results. KALA wishes to congratulate all the young members who have worked hard for their exams and wishes them the very best of luck for their sixth form admissions, University placements and the careers they have chosen to follow.

A singer in the making

Deep down in everyone's mind there is a dream to be a star. Youngsters all over the world aspire to find an opening in the entertainment industry and become famous. However, we all know that such dreams almost certainly remain dreams and cannot be realised by the

drop of a hat. And yet this is exactly the kind of dream that one young KALA member has been dreaming.... Hema Nair has decided to put her medical career on hold whilst she follows her heart and dreams. Hema's passion for music has taken her to New York to work on songs for her own solo album as well as building up a collection of songs in different styles that she can later sell. She is also looking to establish herself as a songwriter because of all the positive feedback she has had about her writing skills. Currently she is starting to compose and produce her own music. She has recorded and worked with the music producer 'Red Spyda', who has worked with r&b and hip hop artists such as Eminem, 50 Cent and Mariah Carey. She hopes to continue their work together and is also on the look out to work with other producers. We hope Hema realises all her dreams. There are a lot of youngsters out there who will do anything to be in her shoes right now.....

Aadyathe Kanmani

Unnikrishnan Chowallur & Mini's *aadyathe kanmani* is a lovely little girl! The proud parents were blessed with a daughter on 1st Aug 2005 in Mumbai. They celebrated the baby's *irupathiyettu* on the 28th of August with the blessings of family and friends and named their little baby Ananya. KALA wishes Unni, Mini and little Ananya the best of everything.

Upgraded to being grandparents

Mr Sethumadhavan Menon and wife Indira have been walking on air ever since their daughter, Anita, gave birth to an adorable baby girl on Thursday, the 8th of September. They are all set to be wonderful grandparents and baby-sit little Nikita Lakshmi but will have to wait till doting father, Jason, has had his fill first! Our congratulations to the proud parents, Anita and Jason, and doting grandparents.■

ഒരു ചോദ്യം

യാരുസ്ലാവ് സിഫെർട്ട്

വിവർത്തനം: പി. എം. അലി

അവൾ: പറയൂ ഭവാനെന്റെ ചുണ്ടിലൊ അതോ മമ
പുകയും ലലാടത്തിൽ തന്നെയോ ഉമ്മംവെച്ചു?
കേട്ടു ഞാനൊരുസ്വരം മധുരം സംഗീതംപോൽ
മുടിയെൻ മിഴി രണ്ടും സ്പെൻഹത്തിൻ മുടൽ മഞ്ഞാൽ.

അവൻ: അധിവേശത്തിൽ നിന്റെ നെറ്റിയിൽ ചുംബിച്ചപ്പോൾ
പൂമണം പേരും നിന്റെ നിശ്വാസമെൻ ചേതന
മുടി, പിന്നെല്ലാമൊരു അവ്യക്തസ്വപ്നംപോലെ
പറയൂ സഖി, എന്റെ ചുണ്ടിലൊ നെറ്റിത്തടം തന്നിലൊ നീ ചുംബിച്ചു?!

യാരുസ്ലാവ് സിഫെർട്ട്

1984ൽ സാഹിത്യത്തിൽ നോബൽ പ്രൈസ് കിട്ടിയ പ്രശസ്തനായ ചെക്കോ കവി

പി. എം. അലി

യാരുസ്ലാവ് സിഫെർട്ട് 1901 സെപ്റ്റംബർ 23ാം തീയതി പ്രാഗിന്റെ പാത്തത്തിലുള്ള സിസ്കോവ് (Zizkov) എന്ന സ്ഥലത്ത് ജനിച്ചു. അച്ഛൻ നിരീശ്വരനും അമ്മ മതവിശ്വാസിയായ കത്തോലിക്കാരിയും. അമ്മയേയും അച്ഛനേയും കുറിച്ച് സിഫെർട്ട് ഇപ്രകാരം കുറിച്ചു: “അച്ഛനോടായിരുന്നു എനിക്ക് കൂടുതൽ മമത. അച്ഛനോടൊത്ത് രാഷ്ട്രീയ പ്രസംഗങ്ങൾ കേൾക്കാൻ പോകുന്നത് എനിക്കിഷ്ടമായിരുന്നു. അമ്മയോടൊത്ത് കന്യാ മറിയത്തിന്റെ മുമ്പിൽ കുമ്പിടാനും ഞാൻ പോകുമായിരുന്നു.”

സ്കൂളിൽ പഠിച്ചിരുന്ന കാലത്ത് തന്നെ യാരുസ്ലാവ് കവിത എഴുതി തുടങ്ങി. ആദ്യം എഴുതിയ കവിത ജോസഫ് ഹോറയ്ക്ക് അയച്ചുകൊടുത്തു. ഹോറ പ്രാഗിലുള്ള ഒരു പത്രത്തിന്റെ പത്രാധിപരായിരുന്നു. ഹോറ കവിത തിരസ്കരിച്ചതിനോടൊപ്പം ഒരു ഉപദേശവും നൽകി: ഇനി ഒരിക്കലും കവിത എഴുതിപ്പോകരുതെന്ന്! ഈ തിരസ്കാരവും അപമാനവും ആ കുറുന്ന് കവിയുടെ ഭാവനയെ എന്തെന്നില്ലാത്ത വേദനിപ്പിച്ചു. “ഞാൻ എന്നെ തന്നെ ഒരു വിരുപനായ കുന്നനായിക്കണ്ടു. ഒരു സുന്ദരിയെ പ്രേമിച്ച കുന്നൻ” യാരുസ്ലാവ് ഇതിനെക്കുറിച്ച് പിന്നീട് ഓർമ്മക്കുറിപ്പുകളിലെഴുതി. കവിതയിൽ നിന്നും ശാസ്ത്രത്തിലേയ്ക്കു മാറാൻ അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു. സസ്യശാസ്ത്രത്തിൽ ഓരോ പൂവിന്റെയും പരാഗത്തിന്റെയും ചിത്രം തന്റെ മനസ്സിൽ ഭാവഗാനങ്ങൾ ഉണർത്തി എന്ന് യാരുസ്ലാവ് പറയുന്നു. പിന്നീട് അയച്ച കവിത ഹോറ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു: യാരുസ്ലാവിന് ഒരു അനുഭവദന കത്തും അയച്ചു. എന്തെന്നില്ലാത്ത ആഹ്ലാദത്തിന്റെ ലഹരിയിൽ വീണ്ടുമെഴുതിയ കവിത ജൂൺ എന്ന പത്രത്തിനയച്ചു. അതിന്റെ പത്രാധിപർ പ്രസിദ്ധനായ സ്റ്റാനിസ്ലാവ് ന്യൂമാൻ ആയിരുന്നു. ന്യൂമാൻ ആ കവിത പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. കൂടാതെ യാരുസ്ലാവിനെ ഒരു വിരുന്നിന് ക്ഷണിച്ചു. ന്യൂമാൻ ഹസ്തധാനം കൊടുത്തപ്പോൾ തന്റെ കൈ വിറച്ചുവെന്നും ആഹാരം തൊണ്ടയിൽ തടഞ്ഞുവെന്നും സിഫെർട്ട് ആ വിരുന്നിനെ കുറിച്ച് പിന്നീട് എഴുതി.

ആദ്യകാല കവിതകളിൽ പ്രകൃതിസൗന്ദര്യവും പ്രേമവും മുറ്റിനിന്നിരുന്നെങ്കിലും പാവപ്പെട്ടവരുടെ പ്രശ്നങ്ങളിൽ നിന്നും അദ്ദേഹം വിമുഖനായിരുന്നില്ല. പ്രകൃതിസൗന്ദര്യവും മനുഷ്യസ്പെൻഹവും യാരുസ്ലാവിന്റെ കൈയൊപ്പ് ആയിരുന്നു.

രണ്ടാംലോകമഹായുദ്ധം യാരുസ്ലാവിനെ വല്ലാതെ പീഡിപ്പിച്ചു. ‘ക്റാലുപിയിലെ ബോംബിടൽ’ എന്ന കവിതയിൽ നമുക്ക് കവിയുടെ വേദന അനുഭവിക്കാൻ കഴിയും. ക്രാലുപി ഒരു ചെറിയ വ്യവസായ പട്ടണമായിരുന്നു. അച്ഛനമ്മമാരൊത്ത് വേനലവധിയിൽ യാരുസ്ലാവ് അവിടെ പോകുമായിരുന്നു. ക്രാലുപി ബോംബിടലാൽ വളരെ കഷ്ടത അനുഭവിച്ചു. ആ കവിതയിൽ നിന്നും ചിലവരികൾ:

“കറാലുപി ഒരു ചന്തമുള്ള പട്ടണമല്ല,
 ഒരിക്കലും ആയിരുന്നിട്ടുമില്ല.
 ആ പട്ടണത്തിൽ പുകതുപ്പുന്ന കുടിലുകൾ
 ഉയർന്നുനിന്നു; പ്രേതങ്ങളെപ്പോലെ.
 പത്രങ്ങളില്ലാത്ത വൃക്ഷങ്ങൾ പോലെ,
 പൂക്കളില്ലാത്ത വൃക്ഷങ്ങൾ പോലെ,
 പൂമ്പാറ്റകളില്ലാത്ത വൃക്ഷങ്ങൾ പോലെ,
 ഇന്നും, എത്രനാളുകൾക്ക് ശേഷം, ഞാൻ
 കണ്ണുകൾ ചിമ്മുമ്പോൾ,
 എന്റെ നേത്രങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ അവർ വരുന്നു.
 വാടിയ മുഖങ്ങൾ;
 പുഞ്ചിരിക്കുന്ന മുഖങ്ങൾ.
 അവരുടെ മുഖങ്ങൾ വാടിയിരുന്നു.
 ശിശിരത്തിലെ സായംസന്ധ്യയിലെ മങ്ങിയതാരങ്ങൾ പോലെ.
 ദിനാന്തത്തിൽ ജനവാതിലുകൾ അടയ്ക്കുന്നു.
 ആകാശത്ത് നിന്നും ചാരം മെല്ലെ ഇറങ്ങി വരുന്നു.
 ഈർപ്പംതെരുവീഥികളെ പുണരുന്നു;
 ശരൽ കാല മുടൽ മഞ്ഞു പോലെ.
 കൊല്ലുന്ന ചാരം: ചാരവും മുടൽ മഞ്ഞും
 എങ്കിലും ഇന്നും അവിടെ കാട്ടുറോസപൂക്കൾ വിടരുന്നു: എനിക്ക് വേണ്ടി.
 മുളളുവേലികളിൽ കൂടി.
 നിങ്ങൾ അല്പ നിമിഷം നിന്നാൽമതി,
 ഒരു ദീർഘ നിശ്വാസമെടുത്താൽ മതി,
 നിങ്ങൾക്കും അതു കാണാം.”

യുദ്ധത്തിന് ശേഷം യാരുസ്ലാവ് കറാലുപിയിൽ പോയി. റെയിൽവെ സ്റ്റേഷനിൽ വെച്ച് സഹപാഠികയായിരുന്ന സുന്ദരിയായ എൽസിയെ കണ്ടുമുട്ടി. എല്ലാവരും മോഹിച്ചിരുന്ന സുന്ദരി. യുദ്ധത്തിന്റെ വേദന ആ മുഖത്ത് തളം കെട്ടിയിരുന്നു. അച്ഛനും അമ്മയും സഹോദരൻമാരും ഭർത്താവും ജർമ്മൻകാരുടെ കാരാഗൃഹത്തിൽ കിടന്നു മരിച്ചു. എൽസിയെ വിഷയമത്തിന്നരയാക്കാൻ ഒരുങ്ങിയപ്പോൾ ചുവപ്പുസേന കറാലുപി മോചിപ്പിച്ചു. എല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ട എൽസി ഒരു ബന്ധുവിനെ പ്രതീക്ഷിച്ചു നിൽക്കുകയാണ്. ആ കാഴ്ച യാരുസ്ലാവ് തന്റെ ഓർമ്മ കുറിപ്പുകളിൽ വേദനയോടെ ഓർക്കുന്നു.

കമ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി കലാകാരൻമാരോടും കലയോടും എടുത്ത നിലപാടിനെ വിമർശിച്ച്, 1929ൽ മറ്റ് എട്ട് എഴുത്തുകാരോടും കൂടി അദ്ദേഹം ഒരു തുറന്ന കത്ത് എഴുതി. അതോടെ ആ കലാകാരൻമാരെ കമ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടി പുറത്താക്കി. പിന്നീട് മറ്റുള്ള എഴുത്തുകാർ പാർട്ടിയിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചു പോയെങ്കിലും യാരുസ്ലാവ് പാർട്ടിയിൽ ചേർന്നില്ല.

1948ൽ ചെക്കോസ്ലാവക്യ റഷ്യയുടെ കീഴിലായതോടെ സോഷ്യലിസ്റ്റ് റിയലിസത്തിന്റെ അനുയായികൾ അദ്ദേഹത്തെ ചാരനെന്നും ബുർഷ്വാസിയെന്നും അപമാനിച്ചു. അക്കാലത്ത് സ്വന്തം ഭാവനയെ മറച്ചുവെച്ചു മറ്റുള്ളവരുടെ പുസ്തകങ്ങൾ തിരുത്തിയും പത്രത്തിലെഴുതിയും കാലം കഴിച്ചു. 1954ൽ രാഷ്ട്രീയമാരുതൻ മാറി അടിച്ചപ്പോൾ യാരുസ്ലാവ് കാവ്യവൃത്തിയിൽ മുഴുകി. 1956ൽ ചെക്കോസ്ലാവക്യൻ എഴുത്തുകാരുടെ യോഗത്തിൽ അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം പസ്താവിച്ചു - “നാം ആത്മാർത്ഥതയോടെ ജനങ്ങളുടെ മനഃസാക്ഷിയാകുക. സത്യത്തിൽ നിന്നും നാം വളരെ അകന്ന് പോയിരിക്കുന്നു; നാം ജനതയുടെയൊ നമ്മുടെയൊ മനഃസാക്ഷിയായിരുന്നില്ല. നാം സത്യത്തിന്റെ നേരെ മാനം ദീക്ഷിച്ചാൽ അത് ഒരു വഞ്ചനയാകും”. സ്റ്റാലിനിസത്തിന്റെ ദുരിതങ്ങൾ അനുഭവിച്ചവർക്ക് പരിഹാരം നൽകണമെന്നും തെറ്റുകൾ ഏറ്റുപറയണമെന്നും അദ്ദേഹം വാദിച്ചു. 1965 മുതൽ യാരുസ്ലാവിന്റെ കാവ്യരീതി തന്നെമാറി. വൃത്തവും പ്രാസവുമുപേക്ഷിച്ച് ലളിതമായ ഭാഷ കൈകൊണ്ടു. 1967ൽ ചെക്കോസ്ലാവക്യയിലെ ദേശീയകവി എന്ന ബഹുമതി നൽകി അദ്ദേഹത്തെ ആദരിച്ചു. 1968 സോവിയറ്റ് യൂണിയൻ പ്രാഗ് ആക്രമിച്ചപ്പോൾ രോഗശയ്യയിൽ നിന്നും എഴുന്നേറ്റ് എഴുത്തുകാരുടെ യൂണിയൻ ഓഫീസിലെത്തി. എഴുത്തുകാർ അദ്ദേഹത്തെ അവരുടെ പ്രസിഡണ്ട് ആയി നിയോഗിച്ചു. 1984ൽ കവിതയ്ക്കുള്ള നോബൽപ്രൈസ് കിട്ടി. 1986 ജനുവരി 10ാം തീയതി ആ കവി ലോകത്തോട് വിടവാങ്ങി. ആയിരമായിരം ചെക്കുകാർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വസതിയുടെ മുമ്പിൽ ഉറക്കമിഴിച്ചു കാത്തിരുന്നു. ചെക്ക് ജനത യാരുസ്ലാവിനെയും, യാരുസ്ലാവ് ചെക്ക് ജനതയെയും സ്പേണിപ്പിച്ചു.

***

Tales from the Rāmāyana

The Ramayana (The Journey of Rama) is perhaps the world's oldest literature. There was a time when all the joy and excitement of the stories and intricacies of the Ramayana and other classics were derived from hearing them being recounted by our elders; a little group of youngsters immersed in the 'muthassi kathakal' brought out from a storehouse of stories and experiences with facial elaborations and appropriate sound effects to match the tale. Although in today's modern world this art of story-telling barely survives, the essence of it is still alive through the telling of the tale by Mrs Gauri Menon.

The epics of the various regions are full of quaint, romantic tales and the religion of Hinduism is no exception. The great sage and poet Vālmiki in his superb work 'Rāmāyana' narrates the constant fight between the the Dēvas (those supposed to possess divine qualities) and the Rākshasās (Demons). Interestingly it is the latter clan that performs great *thapas* (meditation) and attains immense spiritual powers and consequently subdues the Dēvas. The Dēvas are a set of pleasure seeking, lazy beings but ironically they are in the good books of Brahma and Vishnu and the result is that the Rākshasās end up being defeated.

Our story begins when Sri Rāma was on the throne. He was the ideal being. To him each subject was his child. The people naturally adored him and the kingdom of Ayōdhya was a real Utopia – it was like Kerala under the most benevolent ruler Māhābali in the days of yore.

On a certain day a group of *rishis* (saints) headed by Saint Agastya arrived at the palace. The *dwārapālaka* (security) hastily went inside and bowing to king Rāma made the announcement. Feeling greatly honoured Rāma himself welcomed them at the gate with folded hands and led them inside to their respective gold embroidered seats.

Agastya said, 'O Rāma, we are here to express our joy and gratitude to you. We are able to perform the yāgās (certain holy rites performed for the peace and prosperity of humanity) in peace since you have vanquished all the Rākshasās. Killing Rāvana may not have been that difficult for you, O King but overpowering his eldest son Indrajit is most praiseworthy. You achieved it through Lakshmana. We were amazed when it did happen.' Now it was the turn of Rāma to be intrigued. 'Listen Rama,' Agastya continued, 'the power of Indrajit is almost limitless. He is almost invincible. If I am to explain this I will have to start from the very beginning of creation.'

"Killing Rāvana may not have been that difficult for you, O King but overpowering his eldest son Indrajit is most praiseworthy."

The Rishi began his tale. 'Prājāpathi – that is Brahma – first created water and later all living things. Brahma then uttered the word "rakshadwam" meaning "give protection". One set responded with the words "rakshāma" meaning "we shall protect", while the other set said "jakshāma" meaning "we shall eat". Brahma named the first set Rākshasās and the other as Yakshās.

The Rākshasās grew in number and might. Two brothers Hēti and Prahēti became very prominent. Prahēti chose to do *thapas* while Hēti began ruling the clan efficiently. Yama, the god of death, gave his sister, Bhayā, in marriage to Hēti. A son was born. He shone like the rising sun and was named Vidyutakāsa. Hēti chose the lovely daughter of the heavenly maiden, Sandhya, as a bride for his son. The couple lived like Indra and Indrāni, being ever together. A son, Sukēsha, was born but the parents of Sukēsha were so much in love with each other that at times the infant was just ignored and neglected. Once, Siva, the god of destruction, and his wife Pārvati were travelling in the vicinity on their *vāhana*, Nandi, when they heard the plaintive cries of infant Sukēsha. Immediately they went near the infant and when Pārvati fondled the infant, the crying stopped. Fearing that all Rākshasā mothers were uncaring, Pārvati gave a boon to all Rākshasā infants in general, 'Let there be no infancy and childhood. Let them be of the same age as their mothers as soon as they are born.' In the next instant Sukēsha was transformed into a handsome youth. Siva blessed him with long life and

prosperity. He was also presented with a flying fortress. Needless to say Sukēsha and all Rākshasās became devotees of Siva. Everyone loved and admired Sukēsha.

One gandharva, a heavenly being, by name Grāmani requested Sukēsha to accept his very lovely daughter Dēvavati as his wife. People felt she was another Lakshmi. To everyone's joy three excellent sons named Māli, Sumāli and Mālyavā were born to the couple. Following in the footsteps of their father, they went to the mountain Mēru and began their *thapas*. It was so intense and severe that the three worlds, Bhoomi, Swarga and Rasāthalā became so heated up that the Creator appeared before them. With folded hands and in great humility the brothers said, 'O God, make us ever victorious, let affection bind us always and let us have a long life.' Smilingly, Brahma said, 'So may it be' and went back to his Sātya Lokā.

To start with everything was peaceful. Gradually the new power attained started to intoxicate the brothers. There was none to equal them and they began to boss over the Dēvas and Rishis alike. Meanwhile they felt they lacked a proper residence. Viswakarma, the architect of the Dēvas, was summoned. Tactfully he said, 'Adjacent to the south sea there is the famous Trikūta mount and close to it is a smaller Suvēla mount on which rests the marvellous Lanka Nagari, protected by walls of gold. It is built as per Dēvēndrā's plan and no wonder it is a replica of Dēvalokā, namely Amarāvathi. Wouldn't that be a suitable place for you?' The brothers were mighty pleased. In all glory with their relatives and numerous servants, they began living in Lankā Puri.

A famous Gāndharvy, heavenly maiden, by name Narmada, having heard about the three illustrious Rākshasā brothers, gave her three daughters in marriage. Vasudha was wedded to Māli, Kēthumati to Sumāli and Sundari to Mālyavān. People felt that the three young women were the three forms of the Ashta Lakshmi representing courage, wealth and Fame. The brothers became mightier and mightier to the dismay of the Dēvas. There was no point in praying to Siva as all the Rākshasās were ardent devotees of Siva. They decided to go to Vaikunta and plead to Anantasāyi, the one resting on the huge serpent Ananta.

Prostrating by Vishnu's side, the Dēvas cried, 'Hey Sankachakradhara, save us. Hey Janardhana, you are our only saviour.' Mālyavān happened to hear about this and informed his brothers. But Māli and Sumāli, like the twin Aswini Dēvas, tried to comfort Mālyavān. 'It is all the intrigue of the Dēvas. Vishnu has no cause to be annoyed with us.' All the same they had their army ready to invade Dēvalokā.

Bad omens presented themselves. Drops of blood fell from above, there was a thunderous storm, jackals howled and vultures hovered above. In their mad sense of superiority, the signs were ignored. The saying goes, 'Vināsa kāle viparareetha buddhi' - at times of disaster the mind works in the wrong way.

Vishnu, the Peethambaradhara or attired in golden silk, arrived on Garuda fully armed. Arrows started flying from his superb bow, Sharnga, and he blew his conch Pāñchajanya. His *thouveera*, quiver, seemed to possess an inexhaustible hoard of arrows. The Rākshasās were all either killed or driven away. With his Chakra Vishnu removed the head of Māli from his trunk and as it fell down with blood gushing out, it looked like the head of Rāhu. The Dēvas were thrilled. They began praising Vishnu by chanting 'Sādhu Dēva Sādhu Dēva'. Mālyavān admitted defeat and went to the Himalaya to do *thapas*. Meanwhile Sumāli escaped to Pāthālā.

'O Rama, that is how the Rākshasās became exiles,' said Rishi Agastya. Sri Rama was eager to hear the whole story and patiently remained seated.

In the KRITA YUGA there lived a great *Brahmarshi* – incidentally Brahmarshi is a Brahmin turned Rishi – by name Pulastya. He is believed to be one among the seven *mānasa* putras of Prajapathi or Brahma, the great Creator. The others are Atri, Angiras, Mareechi, Pulaha, Kratu and Vasishtha. They are called *mānasa* putrās as they came straight from the mind of the Creator. Very early in life Pulastya began to do *thapas*. He chose the quiet valley adjacent to mountain Mēru for his meditation. The whole area was part of the kingdom of Rajarshi Thrina Bindu (a king or Kshtriya turned Rishi is a Rajarshi) from whom he gained permission to set up his hermitage. Controlling all his senses the saint was soon lost in his world of meditation.

---

*"My good maiden, you
are going to be the
mother of my son;
destined to be famous
in the three worlds.
You heard me reciting
the Vēda mantra
Twaya Visrutha and
consequently our son
will be known as
Visravas."*

However, it happened that certain Apsara damsels accompanied by the lovely daughter of Thrina Bindu chose this very spot for their recreations, never dreaming that there could be a saint meditating nearby. They danced and sang and began enjoying themselves. Obviously this was disturbance enough for the saint. In great anger he cursed, 'Whoever remains in front of me as I open my eyes when disturbed will immediately become pregnant'. What a curse! The heavenly maidens quickly fled. The lovely princess, who was unaware of the saint's curse, remained. She was puzzled to see a Rishi doing *thapas* and stood watching him wide-eyed as if in a daze. Pulastya was performing the *Vēda Adhyayana*.... the words falling in her ears as divine music. She looked for her friends and felt something strange happening to her. She was scared beyond words.

The only thing she could do was to run to her father and explain to him. She stood in front of her father, sobbing, lips moving but without a word coming out. The Rajarshi being a saint understood everything. Consoling his child with soothing words he took her back to Pulastya. 'O Rishi, accept my daughter as your dutiful wife,' said the King. Pulastya was happy and said, 'My good maiden, you are going to be the mother of my son; destined to be famous in the three worlds. You heard me reciting the Vēda mantra *Twaya Visrutha* and consequently our son will be known as Visravas. He will be a great saint.'

In due course Visravas was born and Pulastya's prediction came true. His son, Visravas, grew up to be a great Rishi, highly respected by one and all. Rishi Bharadwāja admired him greatly and gave his daughter Varavarnini in marriage to Visravas. In due course a son was born to Varavarnini. After studying the planetary positions of his grandson, Pulastya knew he would become a *Lōka pāla* and possess immense wealth. Being the son of Visravas he was called Vaisravana. Following the family tradition, Vaisravana decided to do *thapas* and choose Brahma or Virinda as his deity. Brahma appeared before him smiling. 'What do you wish for, my son,' he asked. 'Can I be the lord of all wealth? Could I be the protector of the people?' was the response in one long breath. 'Yes my child, your wishes are granted. In fact I am on the lookout for one more *Lōka pāla*. There are just three now, Yama, Indra and Varuna. You shall be the fourth protector of the world.' The great Creator being highly pleased with his devotee presented him with a special *vimāna* called Pushpaka that had the speed of the mind to travel in. He also acquired the name Kubēra.

It was then that Kubēra realised that he had no place of his own. He thought of his father as he sat in his *vimāna* and the next moment he was in front of his father Visravas. 'Yes, my son I know of a place befitting you. It is on the top of mountain Suvēla near Trikūta, the golden Lanka Puri. In beauty and splendour it is another *Dēva Lōkā*. It was formerly the abode of the Rakshasa kings. Vishnu killed most of the Rākshasās while the remaining Rākshasās were allowed to go to the underworld. Kubēra began his happy sojourn in Lanka Puri. Life became sheer joy for him and at times he would sit in his Pushpaka *vimāna* and visit his father and mother.

It was on one such occasion that the banished Rākshasā king Sumāli, while walking along with his young lovely daughter Kaikasi, happened to see Kubēra in his Pushpaka *vimāna*. Kubēra looked so radiant and happy. Sumāli pondered as he and his daughter returned to Pāthala. Kubēra was the

occupant of the golden Lanka Puri which rightly belonged to his family, the Rākshasās. For a while Sumāli was lost in thought – Rākshasās could not go on living for ever in the Rasāthala or underworld but at the same time being defeated and living in exile was not the end of the world. Calling his exquisitely lovely daughter, Kaikasi, to his side he said, 'Hey *Putrika*, you alone can save us. Approach that great Rishi Visravas and beget sons as good as Kubēra'. The dutiful daughter was soon on her way to the hermitage of Visravas. She was thrilled as she watched the Rishi, shining like the God of Fire, performing the Agni Hōtra Pūja. Visravas in his turn was surprised to see such a lovely maiden suddenly in front of him. 'O, great *Rishi*,' began Kaikasi, 'I am the daughter of the exiled king Sumāli and I am here on his request.'

Looking kindly at the damsel with down-cast eyes standing in front of him, the *rishi* said, 'Yes, my lovely maiden. I do understand everything. You will surely have children; however the time is violent and inauspicious and consequently they would be cruel by nature.' Though strong and mighty, Kaikasi bowed low and prayed, 'Nay, Bhagavan, I do not wish for *Dur vrita putrā* or cruel sons. Please take pity on me, O, Sage'.

Visravas was all kindness. 'Be at peace my good maiden,' he said. 'Your youngest son will surely inherit my qualities and live as a Dharmātma.' In due course Kaikasi gave birth to her children. The first-born, infant son possessed ten heads and twenty hands and was initially called Dasa Greeva (ten-necked). Then, the huge Kumbhakarna was born. The third was a girl, most hideous and cruel, named Soorpanēkha, and finally Vibhīshana arrived, inheriting the good qualities of the father. In accordance to the boon granted by Parvati they attained adulthood immediately. Kaikasi explained to her sons their mission of becoming equals of Kubēra. Dasagreeva promised to excel Kubēra and the three brothers set off to the mountain Gōkarnam to do *thapas*.

They assumed the *veerasana* position in the midst of five fires. During the *thapas* Dasagreeva cut off nine out of his ten heads one after the other and threw them into the blazing fire. The *thapas* lasted several thousands of years until at last Brahma, the great Creator, appeared in front of them. 'Enough, enough,' he said. 'I am mighty pleased at your devotion. Ask for whatever boon you want and it is yours.' 'Grant me *Amaratuam* or immortality,' said Dasagreeva, who now had all his ten heads intact. 'My son, such a state does not exist. Do ask for some other boon,' said Brahma. Dasagreeva replied, 'In that case make me *Avadhya* and let not death come to me from Dēvas, Asurās or Yakshas. Human beings are not worth considering.' 'Your wish is granted,' said Brahma. Vibhīshana, the youngest of the brothers had only one wish. 'Bhagavan, even in times of disaster let my mind focus on *Dharma*.' 'My son, I am very glad,' said Brahma. 'You are a Dharmishtā and you will continue in the path of Dharma eternally. And *Amaratuam* is yours naturally.' Finally it was the turn of the strongest of the three brothers. The Dēvas were scared. Even without any boon he was a terror to them and the Rishis. They pleaded to Brahma to not grant him any boons. Brahma's wife, Vāni Dēvi, came to the rescue. She quickly entered the mind of Kumbhakarna. Although what he wanted to ask for was *Amaratuam*, instead the words uttered were different. He asked for *Nidra* or sleep! The brothers returned to Kaikasi. Their grandfather Sumāli was pleased and said, 'I am so proud of you. Vishnu drove us away from our abode Lanka Puri. The time has come for you to win it back.'

Dasagreeva sent Prahasta as a messenger to Kubēra with the message, 'You have usurped our Lanka Puri. Return it to us as we are the rightful heirs.' Kubēra sought his father's advice. Visravas advised his son to go elsewhere as Dasagreeva had become very powerful and invincible. Kubēra left Lanka Puri with his family and servants and made Kailas his abode. Dasagreeva entered Lanka Puri with his entourage and began a life of content and prosperity. Soorpanēkha became the wife of Vidyutjīmha, a grandson of the great Daksha Prajapati. Mayāsura, the great architect of the Asurās gave his extremely beautiful, adopted daughter Mandodari to Dasagreeva for his wife. Dasagreeva next chose brides for his brothers. Vajrajwālā, the grand daughter of Māhābali, became the wife of Kumbhakarna while Sakama, daughter of the gandharva raja Sailoosha, was chosen as the wife of Vibhīshana.

To be continued .....

ശീലക്കുട

അനന്തൻ

ഇടവഴിയിലൂടെ ടാക്സിയിൽ പോകുമ്പോൾ സ്വാമിനാഥൻ ഓരോന്നു ഓർത്തുപോയി.... പണ്ടത്തെ ഇടവഴി മനസ്സിൽ കണ്ടു. മഴക്കാലം വന്നാൽ മൂന്നുനാലു മാസം വഴി നിറയെ ചേറായിരിക്കും. ഓരോ അടിവെക്കുമ്പോഴും അര അടി ആഴത്തിൽ കാൽ ചേറിൽ പുന്തിപോകും. അന്നൊന്നും ചെരിപ്പില്ലായിരുന്നു. അപ്പക്കുട്ടമാസ്റ്ററുടെ മകൻ രാമനുണ്ണിക്കുമാത്രമെ ചെരിപ്പുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ, അതും മുട്ടിച്ചെരിപ്പ്. ഓ, എന്തായിരുന്നു അവന്റെ ഗമ!

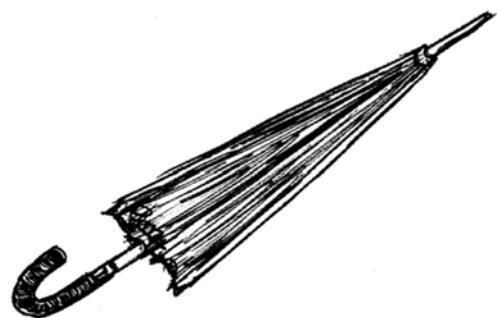
ചേറിൽ നടന്നു, ചേറിൽ നടന്നു കാലിലെല്ലാം ചേറുപുൺ വരും. ചൊറിയാൻ തുടങ്ങിയാൽ നീർത്താനേ പറ്റില്ലാ..... ഹായ്! എന്തുരസം..... ചൊറിയുന്നതു കണ്ടു ഒരിക്കൽ മുത്തച്ഛൻ പറഞ്ഞു:

പത്തുവിരലൊത്തുചേർന്നു
പല്ലിളിച്ചു മാന്തുവിൻ.....

അന്നൊക്കെ മഴക്കാലത്തു് പിച്ചളാർക്കെല്ലാവർക്കും പട്ടക്കൂടയായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ എളേച്ഛൻ മിലിട്ടറിയിൽ നിന്നു് ലീവിൽ വന്നപ്പോൾ ആദ്യമായി സ്വാമിനാഥനു് ഒരു ശീലക്കുട സമ്മാനിച്ചു. ഹായ്! എന്തുരസം. കൂടുതറന്നും അടച്ചും മതിയായില്ലാ. 'ചെക്കാ എടുത്തുവെക്കു്', കിട്ടിയ ദിവസം തന്നെ കേടുവരുത്തണ്ടാ, 'കുട്ടിമാമ കല്പിച്ചു. കൂട കിട്ടിയതിനേക്കാൾ സന്തോഷം, രാമനുണ്ണി പട്ടക്കൂട പിടിക്കുമ്പോൾ സ്വാമിനാഥനു് ശീലക്കുട എന്നതിൽ..... കൂട തരുമ്പോൾ തന്നെ എളേച്ഛൻ പറഞ്ഞു, 'കളർ നൂലുകൊടു് പേരു് തുന്നിക്കോ, അല്ലെങ്കിൽ ആരെങ്കിലും കൂട പറ്റിക്കും.'

ലക്ഷ്മിക്കുട്ടി ചെറേയ്ക്കയുടെ മുടുത്തളുങ്ങിയ അളുക്കിൽ സൂചിയും ചുവന്നുനൂലും എപ്പോഴും ഉണ്ടാവും. പാവാട കീറിയാൽ തുന്നാനും ബ്ലൗസിൽ ബട്ടൺ തുന്നി പിടിപ്പിക്കാനും തോർത്തു മുണ്ടിൽ പേരിന്റെ ആദ്യത്തെ അക്ഷരം തുന്നി ചേർക്കാനും..... ചെറേയ്ക്കയ്ക്ക് അറിയാത്ത സുത്രപ്പണി ഒന്നും തന്നെ ഇല്ലായിരുന്നു.....

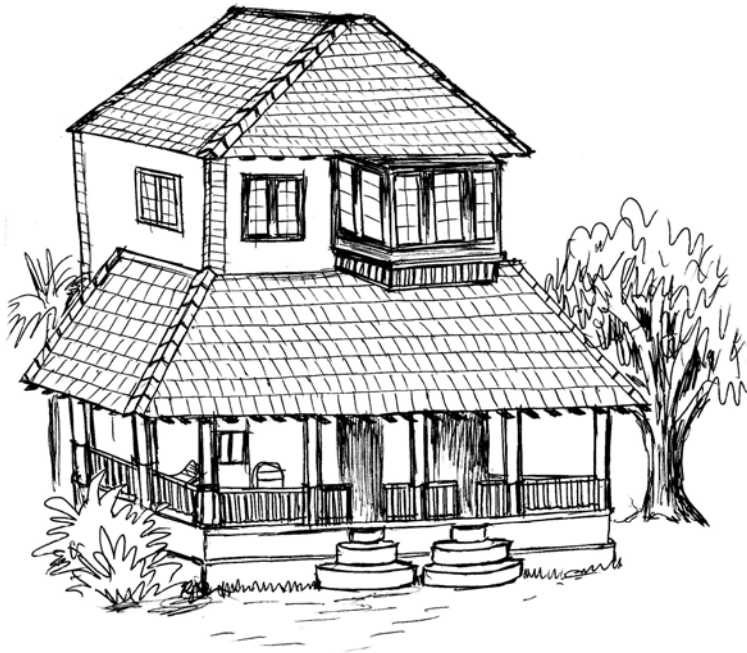
ഒരിക്കൽ..... അടുത്തവീട്ടിലെ പ്രസന്നന്റെ കയ്യിൽ നിന്നു് 'ശരിയോ തെറ്റോ' സിനിമ പാട്ടു പുസ്തകം കടം വാങ്ങിയിരുന്നതു്, ഏട്ടനോടു് ശണ്ഠ കൂടുന്നതിന്റെ ഇടയിൽ കീറിപ്പോയി. സങ്കടവും കരച്ചിലും വന്നു. എന്താ ചെയ്യേണ്ടതെന്നറിയാതെ കരയാൻ തുടങ്ങുമ്പോഴേക്കും അതു വഴി വന്ന ചെറേയ്ക്ക കാണുകയും വിവരം കേട്ടപ്പോൾ, 'ഇതിനാണോ നീ കരയുന്നതു്?' എന്നുചോദിച്ചു് യാതൊരു പ്രയാസവും കൂടാതെ വേപ്പിൻ പശതേച്ചു് പാട്ടുപുസ്തകത്തിന്റെ ചട്ട ഒട്ടച്ചതും മറ്റും ഓർമ്മയിൽ വന്നു.

'ആ വലത്തു ഭാഗത്തു കാണുന്ന മൂന്നാമത്തെ വീട്ടിന്റെ പടിക്കൽ കാർ നിർത്തിക്കൊളു, 'സ്വാമിനാഥൻ ഡ്രൈവറോടു് പറഞ്ഞു.

പണ്ടു് ആ വീടു് വലത്തു ഭാഗത്തെ നാലാമത്തെ വീടായിരുന്നു. നാലിൽ പഠിക്കുമ്പോഴോ, അഞ്ചിലോ എന്നോർമ്മയില്ലാ താലപ്പൊലി കഴിഞ്ഞു് വെടിമരുന്നു് പ്രയോഗം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കെ, വാലിൽ തീ കത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ബാണം രണ്ടാമത്തെ വീടിന്റെ,

കുണ്ടിലശ്ശേരി വീട്ടിന്റെ, പുരയിൽ വീണതും പുര പകുതിയലധികം കത്തിപ്പോയതുമെല്ലാം സ്വാമിനാഥന്റെ മനസ്സിൽകൂടെ മിന്നിപ്പോയി. വീട്ടിലെ ആൾക്കാരെല്ലാം അമ്പലപ്പുറവിൽ ആയിരുന്നതുകൊണ്ട് ആൾക്കാർക്കൊക്കും അപായമൊന്നും പറ്റിയില്ലാ..... പക്ഷെ പുരയുടെ അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന തൊഴുത്തു കത്തിയപ്പോൾ ഒരു വെള്ളച്ചിപശുചത്തുപോയി - പാവം - അതോടെ കുണ്ടിലശ്ശേരിക്കാർ ആ വീടും തൊടിയും മലപ്പുറത്തുനിന്നുവന്ന ഒരു കാക്കാനു് വിറ്റു് തെക്ക് എങ്ങോട്ടോ പോയി. ....അതെല്ലാം കഴിഞ്ഞു് കാലമെത്രയായി?.....പക്ഷെ ഇപ്പഴം ആ വീട്ടിലെ അമ്മിണിക്കുട്ടിയുടെ മുഖം മനസ്സിൽ തെളിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു.....

‘ഇവിടെ പുറത്തു നിർത്തിയാൽ മതിയോ അതോ ഉള്ളിലോട്ടുകയറുന്നോ?’ ഡ്രൈവർ ചോദിച്ചു. പടിയിൽത്തന്നെ നായിന്റെ ചിത്രം കണ്ടതിനാൽ പുറത്തുതന്നെ നിറുത്തിയാൽ മതിയെന്നു പറഞ്ഞു. കാർ നിർത്തുമ്പോഴേക്കും കുറച്ചു കൊണ്ട് ഒരു പടുകുറ്റൻ നായ പടിക്കലൈത്തി. പടി അടച്ചു പുട്ടിയിട്ടുണ്ടാ യിരുന്നെങ്കിലും മനസ്സിൽ പേടി തോന്നി.

‘മനസ്സിലായില്ലാ’.. എന്നുപറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഒരു ചെറുപ്പക്കാരി പടിക്കലേക്കു് വന്നു. ‘സുന്ദരൻനായരുടെ വീടല്ലേ ഇത്?’....

“അയ്യോ.. അയാൾ മരിച്ചു് എത്രയോ കാലമായല്ലോ.....സുന്ദരൻനായർ മരിച്ചശേഷം അയാളുടെ അനിന്തരവൻ വീടു് മേലേത്തൊടിക്കാർക്കു് വിറ്റു. അവരുടേ കയ്യിൽനിന്നു് ഞങ്ങൾ വാങ്ങി. ഞങ്ങൾ താമസമാക്കിയിട്ടുതന്നെ പതിനേഴുകൊല്ലമായല്ലോ..... വരു..നിങ്ങൾ ഉള്ളിലോട്ടുവരു.....

ശങ്കരാ.....ശങ്കരാ.....ഇതാടെഗറിനെ ഒന്നു് കെട്ടിയിടു്...നിങ്ങൾ ആരാ ? മനസ്സിലായില്ലല്ലോ“

“സാരമില്ലാ...ഞാൻ കേറുന്നില്ല“ സ്വാമിനാഥൻ പറഞ്ഞു. “സുന്ദരൻനായരും ഞാനും ഒരു മിച്ചു് പഠിച്ചതാ..... ഇതിലേ പോകുമ്പോൾ കയറാമെന്നു കരുതിയെന്നേ ഉള്ളു.....സാരമില്ല..ഞാൻ പോട്ടേ..“

സുന്ദരൻനായരുടെ അനിയത്തി സൗമിനിയുടെ കാര്യമൊന്നും ഇവരോടു് പറഞ്ഞിട്ടു കാര്യമില്ലല്ലോ - സ്വാമിനാഥൻ ടാക്സിഡ്രൈവറോടു് കാരെടുക്കാൻ പറഞ്ഞു.....

REVIEW FOR THE YEAR 2004-05

An eventful year for KALA and the world at large – some good and some sad! Murali Nair reviews KALA's activities through the year and the mixed bag of heart-aches, excitement, enjoyment and challenges that have come our way.....

In November KALA as an organization had to face its first bereavement due to the sudden and untimely passing of one of its much gifted and talented Founder Members, Dr.C.M.Gopinath, dearly known among friends as Gopi or Gopichettan. May his soul rest in peace! Then the next great tragedy of the Tsunami hit us in December, which claimed many lives in South East Asia, including Kerala. The exact impact of the Tsunami is yet to be known. The immediate aftermath of the Tsunami has been the marked changes in the climate around the world. Abnormally heavy rains have created havoc in most parts of India. The unprecedented rains and floods in Mumbai, which claimed many lives, is another serious natural aberration. This has been followed by hurricane Katrina, which flooded New Orleans and battered neighbouring states of America. Before the affected states could recover fully, there came along hurricane Rita... thus goes the list of natural calamities. This is also the year that Shri P.K. Vasudevan Nair, ex-chief minister of Kerala and leader of the CPI passed away after a short period of illness. PKV had a special place in KALA's heart as he had been the chief guest at KALA's annual function in October 2000. Though it is not the intention to chronicle natural calamities in the review and throw the reader into a sombre frame of mind, the review of our activities during this period will be incomplete without giving them due mention; as we live through these tragedies and what happens around us also have a bearing on our lives and activities.

During the year the organization of KALA has also gone through certain turbulences (was it the Tsunami effect?) but managed to conduct its scheduled activities satisfactorily, as detailed below.

ANNUAL DAY IN OCTOBER 2004

We celebrated our last Annual Day on 16th October 2004 at Parmiters School, Watford. The Annual Day was honoured by three distinguished guests from Kerala. The Chief guest was Mr. Venugopal, the well known Malayalam playback singer, who entertained us with a musical feast and the guests of honour were Padmashri O.N.V. Kurup and Mr. Chowalloor Krishnankutty. KALA's Life Time Achievement Award for 2004 was presented to Padmashri ONV Kurup. On the occasion, ONV spoke about, among other things, the importance of holding on to our traditions and teaching the next generation to speak Malayalam. Mr. Chowalloor Krishnankutty, a well known personality in literary circles as a poet, writer and journalist, spoke highly of KALA's strengths and achievements.

The evening was filled with music, dance and the highlight was the musical drama Aladdin written, produced, choreographed and directed entirely by the Youth Team led by the Youth Coordinators Sangeetha and Prashant. There was an impressive dance performance by Mrs. Padmini Parameshwar and Miss. Nisha Nair. The senior KALA members presented a drama which was thoroughly enjoyed by the audience. It was an occasion for KALA members to reveal their great talents. These entertainment items were subsequently telecast by Kairali TV.

ANNUAL GENERAL MEETING – MARCH 2005

This year we realised that like any other young and growing association, KALA also was going through its share of agonies and growing pains, which manifested at its AGM. Organisational issues were discussed and addressed. The Executive Committee was strengthened by the addition of two new posts of Vice President and Joint Secretary and able persons elected to these posts.

The formal AGM proceedings were followed by dinner. After dinner, the audience of KALA members and guests settled down to an evening of entertainment. KALA Youth members presented a variety programme, which

included dance and music and this was followed by a humorous 'skit' written by Mrs. Shantha Krishnamurthy and presented by her and Dr. Pat Nair.

LITERARY EVENING

On the 7th of May KALA's Literary Evening was held at Heatherside Community Centre, organized and chaired by Dr. P.M. Ali, KALA's Literary Coordinator. It was dedicated to the memory of the late novelist and cartoonist, Shri O.V. Vijayan, who passed away in March 2005. The evening brought together the works of several great Malayalam writers and poets like Mahakavi Ulloor, Kuttikrishna Marar, Balamani Amma, Rajalakshmi and Chemmanam Chacko, which were individually presented and opened up for group discussions. KALA Youth members Sangeetha, Rishi Krishnan and Shiva Krishnan also added a new dimension to the evening by presenting the works of their favourite authors. This chapter in KALA's activities proved to be very informative and enjoyable for all those who were present.

SUMMER WALK

This year the summer walk was at Beale Park, Reading on the banks of River Thames. The walk was organized and coordinated by Mr. Krishnamurthy and Mrs. Shantha Krishnamurthy. At about ten in the morning on Saturday 30th July, a group of about seventy-six persons of all age groups gathered together at the Park for the yearly summer walk and a day of fun. This year the crowd included some new-comers, who were warmly welcomed into the group. Beale Park is a wild life park with beautiful gardens, farm animals, a deer park, steam train and a children's play area and boating facilities. In addition to the many activities on offer, the group had also come prepared for playing cricket and badminton. The young children enjoyed the play area and also the opportunity to take a dip in the play pool. The weather remained ideal till the early afternoon which allowed the group to participate in a competitive quiz session and the singing of songs after enjoying a sumptuous and varied home-cooked lunch. The men's team bagged all the prizes much to the chagrin of the women's team, which felt that the winning team had resorted to devious methods to win!

The group of summer walkers was invited home by the Krishnamurthys to enjoy another dinner feast prepared by the Krishnamurthys, Hrshikesh and Manjula. It was a great end to a thoroughly enjoyable day and the rain did little to spoil the spirit of the KALA summer walk.

KALA CRICKET MATCH

This year was the inaugural "Gopi Memorial KALA Cricket Trophy" in memory of our dear KALA Member Late Dr. C.M. Gopinath. It had been his idea to start the Cricket Match as part of KALA's annual activities. The venue, as in previous years, was the Epping Foresters Cricket Grounds. The play began with a minute's silence as a mark of respect to Dr. Gopi. Although the day was overcast and cold with an occasional drizzle, it did not dampen the spirit of the enthusiastic players. In fact it was the final of the Ashes between England and Australia, but looking at the crowd we had on the day, the interest in our match was not at all affected by a historic match being played out at the Oval. A variety of delicious home-cooked food was available to nourish the tired players as well as fans. On the crease, the junior team captained by Praveen Gopinath and the senior team led by Venu Prabhakaran competed vigorously. It was indeed a very close match, neck and neck, but the senior team won with a slight margin. The senior team's captain, Venu, was presented with the Trophy by Mrs Shashi Gopinath. The 'Man of the match' trophy went to Rishi Krishnan. Was it bad weather or just luck that favoured the senior team? Or was it a slight miscalculation or the pressure of time passing by that snatched victory from the grasp of the junior team? It is very hard to say! However, it was an exciting match and very rewarding to all those who attended it. Following on from this, the Ladies' teams, led by Mrs. Lekshmi Krishnan and Mrs. Lakshmi Shanker, played a short match, braving bad weather and poor lighting conditions. The match ended in a nerve racking draw. Mrs. Thankam Ramachandran won the 'Woman of the match' trophy.

Our thanks go to Dr. Shashi Gopinath, Preethi and Praveen for taking the effort to organize the day and make it as enjoyable as possible.

GARDEN PARTY

As usual this was one of those occasions for KALA friends to get together at the home of KALA's President with family and friends. This year the rain gods were not too kind as it rained continuously and the marquees that had been put up afforded some shelter from the downpour. However, the rain did not spoil any of the fun as the Garden Party turned into a house party with everyone taking cover inside and catching up on conversations with old friends, enjoying the wide variety of food on offer and listening to the songs being sung by a few of the guests. The party continued late into the night and as in previous years was an immense success.

PALM LEAF

It has been another good year for the KALA's own publication, Palm Leaf. Both issues of the Palm Leaf were published on schedule, maintaining the standard of the contents and quality of the publication. The members of the Editorial Board led by Mrs. Geetha Menon have continued to work hard to make this possible. Geetha Menon, Shantha KrishnaMurthy and Lekshmi Krishnan thoroughly deserve our sincere appreciation for their excellent team work.

KALA NEWS

All issues of the KALA Newsletter, which serves as the communication channel among KALA members, were published on time. Mrs. Santha KrishnaMurthy, KALA News Editor, has done an excellent job of making this possible, alongside several of her other commitments including her key role as the member of the Palm Leaf Editorial Board.

KALA WEBSITE

During the start of the year Mr. Chintu Verghese volunteered to be our Webmaster, which literally gave a new lease of life to our website. A lot of improvements were made on the site, which could be seen by clicking on www.kala.org.uk. Our long-held wish to add some Malayalam content to the website and upload photographs relating to KALA's activities were achieved in record time. However, Chintu has to attend to more important calls on his time, mainly to pursue further studies. As this will involve frequent travelling to the States, he will be unable to devote the time required to maintain the website. It is hoped that all the good work and improvements made by Chintu to the website will continue to be maintained and for this reason it was heartening to have a young KALA member volunteer his services for the job. Vijay Krishnan has offered to step into the Webmaster's shoes and undertake this task. All the very best Vijay!

KALA LIBRARY

The KALA library has been functioning well for the past two years under the watchful eye of our Librarian Dr. Manoj Kumar in Skelton, Yorkshire, with the help of a Coordinator, Mr. K. Natarajan, in London.

YOUTH COORDINATORS AND ACTIVITIES

Oh! What a year for KALA Youth members! They have firmly established their credentials for production and presentation of quality plays through their creative and imaginative writing, directing and stage performance. They have shown a remarkable affinity for team-work, which we believe is the secret of their success. At the last Annual Day they scripted and presented yet another marvellous stage presentation – "Aladdin". It was a commendable performance by the youth members, despite the very limited time at their disposal to rehearse. Again at the Annual General Meeting in March they presented a variety programme of song and dance to entertain all KALA members. It was heartening to see the Youth wing take continued interest in our functions by their participation and contributions and despite their study and exam commitments and the great distances some of them have to travel for the rehearsals and practice. Such commitment from the Youth members to fulfil KALA's objectives gives a lot of room for optimism for a brighter future for KALA. Well done Youth Members!

*****